

שישה מחזות קצרים

בהשראת סיפורי עם
יהדות אתיופיה

מחזות מאת: איציק אלוני

במסגרת עבודתי עם בני העדה אתיופית השמחה והנפלאה

(במשך 16 שנים)

המחזות עלו על במות שונות ברחבי הארץ מספר פעמים וזכו להצלחה.

נעירת החמור עמוד 2

בחורה חכמה עמוד 14

ההלוואה עמוד 21

חכמים היזהרו במעשיכם עמוד 32

מעשה בסוחר עמוד 42

סיפור אהבה עמוד 55

כל הזכויות המחזות שמורות לאיציק אלוני ©

השימוש במחזות יאושר בהסכמה רק על ידי המחזאי או בא כוחו

aloni-i@bezeqint.net

טל – 03-5225458

נעירת החמור

הדמויות:

כלב.

חמור.

קולות - של בעל החווה.

קולות - בעלת החווה.

אריה.

תמונה 1

ראשון לבמה נכנס חמור עייף, אחריו משתרך כלב ושניהם נראים מותשים וגוררים רגליים.

כלב: (נכנס ועוצר) מה נשמע, ידידי?

חמור: (עוצר. כמתלונן) מה? ... אני ידידך אני?

כלב: מה לא? כל יום אנחנו עובדים יחד. אנחנו חיים עם אותו איכר אכזר. אני לא ידידתך?

חמור: אני רואה אותך כל היום, אני עובד כמו חמור, ומה אתה עושה?

כלב: אני שומר כמו **כלב** בקור של כלבים וכמו כלב שמירה בחום של חמורים.

חמור: ואותי, כל יום לוקח אותי בעל הבית שלנו לשוק ומעמיס עלי מטען כבד מאוד, מה שנקרא עומס יתר - ואתה קורא לי ידידי?

הרגליים קורסות, העצמות כואבות וסדוקות מרוב עבודה. המצב קשה - ואתה

קורא לי ידידי? קשה לי מאוד לעמוד בסבל הזה - ואתה קורא לי ידידי?

ונוסף על כל הצרות שלי הוא גם מרביץ לי במקל כל כך חזק, שכבר שבר עלי

כמה מקלות, ואפילו נבוט בייסבול שבר עלי. הוא בועט בי בכל הזדמנות, ככה

סתם, עובר לידי, אין לו מה לעשות, טרח בועט, ואתה קורא לי ידידי?

אתה חושב שיש לי זמן ל"ידידי" שלך? נמאס לי, גם לסקל של חמור יש גבול.

כלב: ואתה חושב שאני מלקק פה דבש?

אני לא סובל?

אני למשל, לא ישן בכל הלילות. אני חייב להיות ער ולהשגיח על הבית, על בעלי החיים שנמצאים כאן בחווה שלא יגנבו, שלא יברחו, או יִטְרְפו אותם חיות טרף ואני על הנוסף שלך אני מוסיף, גם צריך לשמור על האיכר והמשפחה שלו יפרצו לו לבית... אלה חיים אלה?...
אנחנו ידידים בסבל.

חמור: (נפלטת לו נעירה לאות הזדהות) עימאאאא.

כלב: על אוכל אין מה לדבר בכלל. שאיריות של עצמות אני מקבל. הם זורקים לי מהמרפסת החוצה, לפעמים אני כל כך עייף שאין לי כוח לרוץ אחרי העצם... או שהם משחקים עם העצם ככה. (מדגים) הם מענים אותי עד שהם זורקים לי אותה וצוחקים, ועוד אומרים לי תן שלום, תן שלום, שב, קום, שב קום... אני חי כמו חתול זבל. מנת האוכל שלי הצטמקה מיום ליום...
תראה כמה רזיתי. החיות בחווה רואות אותי ונבהלות, מפחדות מהמראה שלי. הן כבר לא מפחדות מהנביחות או מאיומי הנשיכות שלי. אני כבר לא צריך לנבוח. המראה שלי עושה את העבודה. תראה את השיניים שלי, אה... כולן מתנדנדות, ונוסף על כל הנוסף לכל הצרות, אני מקבל מכות ועוד איזה מכות. הנה תראה... (חושף בפני החמור חלק מגופו) זה טרי מהיום, אתה רואה מה שעשה לי החמור הזה? סליחה, הבנאדם הזה?

{כאן מתחיל קטע שאחד מראה לשני את החבורות מהמכות שקיבלו על גופם}

חמור: וזה שלי מהיום.

כלב: המכה שלך יותר גדולה... יש לי מכה אחת טובה מאתמול... (מראה)

חמור: תראה את הכחולה שלי מאתמול והאדומה ליד... (מראה)

כלב: וואו, חתך עמוק, איך בנאדם יכול לעשות דברים כאלה לחיות?...
זה לא שורף לך?

חמור: אני חמור...

אבל תדע שגם לחמורים יש כאבים, בדיוק כמו לבנאדם...

כלב: תראה מה נשאר לי מ-שלשום... צהוב, אין לי מקום בגוף שלא חטף מכות.

- חמור: (מצביע על מקום מסוים) ומה זה?
- כלב: זאת מכה ישנה מבעיטה של סוס, הסוס אמר "טעות"
- חמור: בוא אני אראה לך משהו שעוד לא ראית בחיים שלך. (מראה חתך אחר בגופו)
- כלב: (נדהם) אלוהים אדירים, זאת ממש פשיטת עור. קרע אותך כמו חיה טורפת... ממש פשט לך את העור. אתה מודע שרואים לך את העצם?
- חמור: (פולט סוג של נעירה קטנה ומסכנה) עיי - עה...
- כלב: זה לא כואב לך?
- חמור: אל תגע. (חצי נעירה כמסכן) עה... מתרגלים.. מקבלים מכות מכל הצבעים.
- כלב: תגיד, חמור.
- חמור: (מתפלא וכועס) מה אתה קורא לי מחור! אני חמור!?
- כלב: אז מה אתה לא חמור?
- חמור: מה שנכון - נכון... אבל שלא תחשוב, יש לי כאבים שכואבים יותר מכאבים, הראש כבר לא חושב, הבטן נפוחה מגזים בגלל הרעב, הריאות כואבות וקשה לי לנשום, קשה ללכת, הרגליים לא הולכות, עמוד השדרה דפוק, יש לי פה דקירות בקיבה, הכליות לא עובדות, הלב לא דופק, הלחץ באוזניים גבוהה, אבל אני חי...!
- כלב: אתה הפלא של הטבע...
- חמור: תראה, תסתכל, אלה חיים אלה?
- חמור: אז מה נעשה?
- כלב: מאיפה אני יודע מה לעשות? אתה קיבלת מכות יותר ממני, אתה בעל ניסיון גדול ממני, אתה גם חמור יותר גדול ממני ואתה גם צריך לדעת יותר ממני.
- חמור: מאיפה אני צריך לדעת? אני לא חושב ככה כמוך. תראה, האמת באמת...
- כלב: (כממתיק סוד) אולי לא כל כך רואים עלי, אבל אני לא חכם.
- כלב: רואים רואים. יש לי רעיון. (בדרכון) בוא נברח מפה.

- חמור: (מתפעל כאילו שזה רעיון מהפכני) רעיון מצויין! איך לא חשבת על זה?
 כלב: כי אתה חמור.
- חמור: טוב כמה פעמים תגיד חמור? די, זה לא יפה.
 כלב: מה אני לא כלב?
- חמור: כלב.
 כלב: אתה לא באמת חמור?
- חמור: חמור, אבל לפעמים אני מרגיש כמו עכבר.
 תגיד, מתי כדאי לברוח?
- כלב: תראה, כבר מתחיל להחשיך. הכי טוב עכשיו בסוף היום. בחושך זה הכי מתאים,
 ככה כולם עייפים מהעבודה ורצים לנוח ולנמנם.
 מה אתה אומר שנברח?
- חמור: נברח אבל לאן?
 כלב: העיקר לברוח מפה.
- חמור: אבל אתה יכול לעשות לי טובה לפני שאנחנו בורחים?
 כלב: מה שתרצה.
- חמור: תוריד לי את החבל המסריח מהצוואר, הוא מזכיר לי את העבדות.

{הכלב מסיר לחמור את החבל}

- חמור: תודה, סוף סוף אפשר לנשום, יחי החופש!
 כלב: אל תדבר בקול, יכולים לשמוע אותנו.
- חמור: אתה צודק במאה אחוז, מצטער. תבין אותי, אני מתלהב שאני יוצא מעבדות
 לחירות. לאיזה כיוון כדאי שנלך?
- כלב: בוא נלך לכיוון השדות הפתוחים.

חמור: השתגעתי? מיד ירגישו ויגלו אותנו.

כלב: הוא לא יחפש שם, כי הוא יהיה בטוח שברחנו ליער ולא לשדות הפתוחים.

חמור: תשמע אתה טוב אתה, יש לך רעיונות טובים אתה.

נשמעים קולותיהם של החוואי ואשתו.

**החמור והכלב ממהרים להסתתר אחרי העץ ואחר כך נצמדים לשיחים.
החמור מסתתר אחרי הכלב}**

תמונה 2

החוואי נכנס זועם, אשתו אחריו זועמת יותר.

חוואי: (נכנס מאיים) איפה אתם מסתתרים? אם רק אתפוס את החמור הזה...

חוואית: (נכנסת מאיימת) גם הכלב בן כלב ברח...

חוואי: את העור אני אפשיט להם עם גרזן...

חמור: אני מפחד...

כלב: גם אני כולי רועד...

חמור: השיער עומד לי מרוב פחד...

כלב: מזל שלא משהו אחר..

חוואי: אני אחרוץ בהם חריצים... ואפזר פלפל חריף על הפצעים...

חמור: אוי ואבוי, רק לא פלפל חריף, זה שורף...

חוואית: בוגדים... קציצות אני אעשה מכם...

כלב: איזו מטומטמת, היא לא יודעת שלא נשאר עלינו בשר בכלל?...

(מרגיש משהו מאחוריו. לחמור) מה אתה עושה?

חמור: אני מצטער, אני כולי משקשק מהפלפל החריף על הפצעים...

כלב: תשקשק בלי השיניים, שלא ישמעו אותנו.

- חמור: אין שליטה, אולי נגיד להם שאנחנו פה וזהו? שהיינו מטושטשים מהעבודה...
 כלב: השתגעת? זה יהיה באמת הסוף שלנו...
 תפסיק להקיש בשיניים...
 קח, שים את זה בין השיניים.

{הכלב דוחף לפה של החמור את הזנב של החמור}

- חמור: (נוגס בזנבו חזק מדי) אי... סליחה, נשכתי שזה הזנב שלי.
 חוואי: בואו נלך לחפש ביער, רק לשם הם יכולים לברוח... ליער... מהר, ונתפצל...
 חוואית: אני אטחן אותם... (מתרחקים)
 כלב: (אחרי שתיקה) ניצלנו.
 חמור: אתה בטוח?
 כלב: בוא נמשיך לברוח לפני שהם יחזרו.
 חמור: (החמור מפוחד מתחיל ללכת לכיוון הפוך) אי... למה ברחתי למה.
 כלב: לאן אתה הולך? משם אתה חוזר בחזרה לחווה.
 חמור: מצטער, אני מבולבל, איזה חמור אני...

יוצאים. אור יורד.

תמונה 3

החמור והכלב נכנסים מכניסה אחרת. תשושים

- כלב: (מתנשף) אני מוכרח לנוח. הרגליים כואבות לי, יש לי כבר יבלות...
 חמור: ננוח כאן, הספקנו לברוח די הרבה.
 כלב: (מתגלגל על גבו) אח, כמה נעים להתגלגל ולהתגרד על העשב הרך.
 חמור: (שהתחיל כבר לאכול) אח, כמה טעים לאכול את העשב הרך.
 כלב: למה הזכרת אוכל? בגללך נהייתי עכשיו רעב.

- חמור: (זולל) בחיים לא טעמתי עשב כזה טעים. כמה טעים עשב החופש.
- כלב: אתה אוכל ואני נשאר רעב.
- חמור: תאכל גם אתה.
- כלב: אני כלב, לא חמור בן חמור כמוך.
- חמור: אמרתי לך לא להגיד לי חמור בן חמור!
- כלב: אז מה אתה?
- חמור: ואתה כלב בן כלב!
- כלב: נכון.
- חמור: בוא תנסה, זה טעים מאוד.
- כלב: אתה סתם מעיר לי את המיצים של הקיבה.
- חמור: תנסה פעם אחת ולא תצטער. (מגיש לו עשב) קח, "אם אין בשר אוכלים עשב. זה מצב חירום.
- כלב: (לוקח נותן ביס, ויורק) טפו... איך אתה אוכל דבר כזה?!
- חמור: אמרתי לך אני חמור, אני יכול להסתדר עם אוכל הכי פשוט ובלי לצוד. (בגאווה) צמחוני.
- כלב: אתה לא חבר אמיתי, אם היית חבר אמיתי, היית מבין אותי ולא אוכל עם תיאבון כזה, עד שגם אני אמצא אוכל.
- חמור: אם אתה היית במקומי, לא היית אוכל?
- כלב: הייתי אוכל.
- חמור: אתה רואה... אח... עכשיו בא לי לנעור.
- כלב: לא כדאי לך.
- חמור: אני מוכרח, זה הטבע שלי. (נוער) זה היה טוב. (ממשיך לאכול)

- כלב: בזוז?
- חמור: עוד מעט נלך ונחפש גם לך אוכל, עכשיו אני מוכרח לנעור עוד פעם.
- כלב: אתה מסכן אותי ואותך.
- חמור: אני מצטער, אני לא יכול להתאפק...
(נוער חזק יותר) אח, הנעירה הזאת הייתה יותר טובה מהקודמת.
- כלב: גם יותר חזקה, אם תמשיך ככה, אתה תעיר את כל חיות הטרף בסביבה.
- חמור: (תוך כדי אכילה) אתה מפסיד ארוחת מלכים. תלמד, כשהאוכל טוב הנעירות יוצאות טובות ביותר, צלולות... הנה עכשיו באה לי עוד נעירה...
- כלב: (עוצר בעד החמור ומזהיר אותו) חכה! אל תנער! אתה מסכן את שנינו! בנעירה הראשונה חיית הטרף שמעה אותך ויודעת שיש טרף בסביבה ואיזה סוג של טרף. בנעירה השנייה חיית הטרף תגלה את המקום. ובנעירה השלישית...
- חמור: אני לא יכול ללכת נגד הטבע של החמורים, אני לא בוגד. אני חייב עוד נעירה אחת אחרונה, אני מבקש ממך לא להציב לי תנאים. אתה לא יודע איזה כיף זה עושה. סוף סוף באות לי נעירות מהלב, מאוכל טוב ולא מסבל של מכות. אלה נעירות החופש שלי.
(אינו יכול לשלוט בעצמו. נוער נעירה חזקה מאוד).

**{נכנס אריה, אורב בשקט בין השיחים.
החמור והכלב לא משגיחים בו עדיין.
כשהחמור עומד לנעור עוד נעירה, הכלב מגלה את האריה שאורב
מאחורי החמור ומספיק לצעוק לחמור.}**

כלב: חמור, תיזהר! אריה מאחוריך!

{הכלב והחמור נרתעים ונצמדים אחד לשני ורועדים מפחד}

אריה: אני רואה שאתם חברים טובים, וצמודים.

כלב: (רועד מפחד) אנחנו ידידים טובים מאוד...

- אריה: אתם כל הזמן צמודים ביחד בחבילה אחת?
(משתעשע עם עצמו) טרוף אחד והשני בחינם, חחח...
- כלב: אנחנו נאמנים אחד לשני...
- אריה: (מתגרד כחושב) אז תגידו לי אתם, את מי מכם אטרוף ראשון?
כלב+חמור: (מצביעים אחד על השני) אותו...
- אריה: השאלה מי יותר טעים?
כלב+חמור: (מצביעים אחד על השני) הוא...
- כלב: (לחמור) אתה חמור אוכל קש! מאיפה אתה יודע מהו טעם של בשר?
חמור: (לכלב) אתה אוכל בשר. אתה צריך להיות יותר טעים ממני בגלל הוויטמינים ומינרלים שונים והוא מכיל בחלבון, שומן, B12 אבץ...
- אריה: (קוטע את החמור) יש משהו חכם בדבריו של החמור.
כלב: (לאריה) אבל הוא גדול יותר ויותר טעים.
חמור: (לכלב) אתה יותר טעים.
כלב: (לאריה) מה הוא מבין? הוא חמור.
חמור: (לכלב בכעס) כמה פעמים אמרתי לך לא לקרוא לי חמור!
אריה: שקט! של מי היה הקונצרט, אופרת הנעירות ששמעתי קודם?
כלב+חמור: (אחד על השני) שלו.
- אריה: (מושך את המילה) ח-מור, אתה משקר! עכשיו שניכם תסתובבו עם הגב אלי מיד!
חמור: (על הכלב) אנחנו שינינו מאותו הכפר.
אריה: מרגישים אתה האהבה ביניכם.
- {החמור והכל מפחד מסתובבים ועושים כדברי האריה}**
- כלב: (רועד מפחד) רק לא אותי...

- חמור: (רועד מפחד) רק לא אותי, קח אותו...
- אריה: שניכם לנעור, כלב אתה ראשון.
- כלב: (יוצאת יללה מזויפת שנשמעת יותר נביחה של כלב בצרה) איי-הבב איי-הבב.
- אריה: (מניד ראש. לכלב) די די די, אתה חמור כבר לא תהיה.
(לחמור) עכשיו תורך חמור.
- חמור: אה... (יוצאת נעירה קצרה ומפוחדת כשהוא מסתובב כמו שואל: "מה"?)
- אריה: חזור עם הגב אלי! וכדי להנעים לי את האוזן, עכשיו תשמיע לי איזו אַרְיָה טובה.
- חמור: (נוער נעירה משונה) אי... אה....
- אריה: תן נעירה אחת מכל הלב, נעירה אופראית של החיים שלך.
- חמור: (פותח בנעירות) איי-אההה... איי-אההה... איי-אההה... איי-אההה...
- אריה: (מתמוגג מהנעירה) אחחח, איזו מוזיקה יפה... הרבה זמן לא שמעתי קונצרט כזה.
היית צריך להיוולד זמיר ולא חמור - נתת קונצרט מעורר תיאבון...

{החמור מתחנחן מהמחמאות}

- אריה: (פתאום) אני כבר לא יכול להתאפק.... (מתנפל על החמור וטורף אותו)
- כלב: (במשך הטריפה הכלב צועק) הזהרתי אותך לא לנעור, חמור בן חמור... תראה מה עשית לנו... (בסוף הטרף) אלה היו נעירות המוות שלך, חמור מטומטם...
- אריה: (בסוף הטריפה) מה אתה צועק ומשתולל? אתה רוצה שאני אתן לך ביס?
- כלב: לא תודה אני לא רעב, אני יכול ללכת?
- אריה: חכה בסבלנות, תורך יגיע.
- כלב: תראה כמה שאני רזה. כולי עור ועצמות. תראה.
- אריה: (עושה גרפס) בוא, תתקרב אלי.

כלב: (מתקרב כשכולו רועד מפחד) הנה אתה רואה? אני רק עור ועצמות, אם תאכל אותי העצמות שלי יתקעו לך בגרון תיחנק ותמות חס וחלילה ולא תוכל ליהנות מבשר החמור.

אריה: (בקול מאיים) אם אתה רוצה להמשיך לחיות, תתקרב יותר! (הכלב מתקרב בפחד) תעשה סיבוב דוגמנות. (הכלב עושה סיבוב על המקום) אתה דוגמן כבר לא תהיה. עכשיו תלך להפשיט את העור של החמור, אני לא סובל שיער של חמור בפה, זה עושה לי גרדת והפרעושים מדגדגים לי בקיבה... תחתוך לחתיכות ותגיש לי אותו נקי, פילה!

כלב: מה שתבקש אגיש - אני מרגיש שאתה אריה רגיש...

אריה: ואתה נגיש.

כלב: (תוך כדי חיתוך וזריקת נתחים לאריה. לעצמו) תזכור כלב, אתה כלב, אתה לא חמור... אתה כלב... תתרכז, תלמד מטעויות של אחרים, אל תהיה פראיר של החיים.

{בינתיים הכלב מתחיל לרוקן את ראשו של החמור בהיחבא.
האריה לא שם לב. בכל פעם שהאריה מסתכל לכיוון החמור, הכלב מפסיק. הכלב מטפף כל הזמן נתחי בשר לאריה}

אריה: (תוך כדי אכילה) החמור הזה טעים... בלי שומן... הוא חמור אבל יש לו טעם של עז...

(מסיים את אכילת החמור, מלקק את אצבעותיו. נועץ מבט עמוק בכלב. גרפס)

כלב: (מסיים לרוקן את ראש החמור) תאכל לאט שלא יעמוד לך בגרון.

אריה: אתה צודק. איפה הראש?

כלב: הנה כאן.

אריה: תביא אותו מיד.

כלב: בבקשה, בתיאבון...

אריה: (בודק את ראשו של החמור ומחפש את המוח) אני לא רואה פה את המוח של החמור הזה... איפה המוח שלו?

כלב: אתה אוהב מוח של חמור?

אריה: זה מעדן למלכים כמוני... (מבט ארוך ובוהן בכלב)

כלב: מה? מה אתה מסתכל עלי ככה?

אריה: אתה אכלת אותו!

כלב: אני?!

אריה: בטח לא אני! (בכעס) אז איפה המוח של החמור?

כלב: אדון אריה נכבד, לחמור הזה לא היה שכל במוח. אם היה לו מוח ושכל, הוא לא היה עושה את השטות שעשה. הוא התחיל לנעור ואני הזהרתי והזהרתי אותו עד ששמעת אותו וטרפת אותו.

אריה: (מחייך חיוך רחב) כמה שאתה צודק. אבל אני רואה שלך יש שכל במוח.

רודף אחריו. הכלב בורח בנביחות של פחד.

אור יורד. חושך.

בחורה חכמה

משתתפים:

שרה.

מרים.

טקפה.

רקדנים.

המקום: בבית, מסיבת ריקודים.

*הערה: במקום שמופיע **כתב יד** לומר באמהרית.

{ קבוצת רקדנים באירוע של שמחה בריקודים אמהריים }

טקפה: (חלק בעברית ובאמהרית מידי פעם) יום אחד החלטתי שאני רוצה להתחתן. הלכתי למסיבה ושם ראיתי שתי בחורות שמצאו חן בעיני. מזמן מזמן שמת עליהן עין והן מזמן ממזמן שמו עלי עין, גדולה. הגעתי למצב שהייתי צריך לבחור אחת מבין השתיים מי תהיה אשתי לעתיד, לכן החלטתי לעשות להן מבחן והחכמה מבניהן תהיה אשתי.

טקפה: (פתאום משנה תנועה ומתחיל בריקוד סוער) אני צריך אישה חכמה, שההורים שלי יתגאו בי. (תוך כדי ריקוד ניגש לשרה שרוקדת **ממש גרוע**) שלום, שרה.

שרה: (באמהרית) *life*.טקפה: (באמהרית) *מה נשאר?*

שרה: (בביישנות) בסדר.

טקפה: את רוקדת ממש יפה את יודעת? (לקהל) ממש גרוע.

שרה: תודה, תודה...

טקפה: מי לימד אותך לרקוד ככה?

שרה: אימא שלי לימדה אותי. (רוקדת עוד יותר גרוע)

- טקבה: גם אימא שלך רוקדת ככה יפה כמוך?
- שרה: אותו דבר בדיוק, אולי קצת יותר גרוע.
- טקבה: יותר גרוע? ... את באמת רוקדת מה זה יפה...
- שרה: כולם אומרים לי את זה. (טקבה רוקד ובוהן אותה) למה אתה שותק?
- טקבה: תגידי שרה, אפשר לשאול אותך שאלה?
- שרה: מה שתבקש. (ממתינה. רוקדים קצת. הוא מסתובב סביבה מספר סיבובים והיא מתפרצת בחוסר סבלנות) נו, תשאל כבר! מה אתה מסתובב מסביב, **אתה אורט אראט אפי אהסתובב ולקבל סחרחורת.**
- טקבה: (מפסיק להסתובב) תגידי, שרה, את יכולה להרות וללדת באותו יום?
- שרה: (חושבת. מתפלאה) להרות וללדת באותו יום? אני לא חושבת שאפשר לעשות דבר כזה. אני חושבת (חושבת)...
- אי-אפשר לעשות דבר כזה. רגע רגע, אני צריכה ללכת ולשאול את אימא שלי. (קוראת בקול הצידה) **א'נ'א'...**
- טקבה: (לשרה שעומדת בצד) טוב, בינתיים אני הולך לבדוק משהו, בסדר?
- שרה: ואני עוד מעט אחזור עם תשובה טובה, בסדר?
- טקבה: בסדר. תיקחי את הזמן שלך.
- שרה: **א'נ'א', א'נ'א'...** (ויוצאת תוך כדי קריאות)
- טקבה: (לקהל) עכשיו אני אלך לשאול את מרים, אולי יש לה בשבילי תשובה יותר חכמה. (הולך למרים בריקוד סוער) היי, מרים, מה נשמע? איך את מרגישה?
- מרים: בסדר בסדר... (רוקדת מצוין)
- טקבה: אז מה שלומך? מה את עושה?
- מרים: אני רוקדת וחושבת.
- טקבה: על מה את חושבת?

- מרים: (מביטה בו בעיניים מלאות תשוקה) אני לא יכולה לגלות, זה סוד.
- טקבה: את רוקדת מאוד יפה, מי לימד אותך?
- מרים: אני למדתי לבד.
(שניהם רוקדים במין תחרות)
גם אתה רוקד יפה.
- טקבה: אפשר לשאול אותך שאלה?
- מרים: תפתח בשאלה אם אתה רוצה...
(בקול סקסי) תשאל תשאל...
- טקבה: תגידי את יכולה להרות וללדת באותו יום?
- מרים: (תגובה קולית) אררה...
(מפסיקה לרקוד) אם אתה תוכל ל... לזרוע חיטה ולקצור אותה באותו יום, אז אני יכולה להרות וללדת באותו יום. (רוקדת עוד יותר בחושניות)
- טקבה: (לקהל) וואו... מרים חכמה יותר משרה. שרה אין לה שכל באמת.
(מבחין בשרה שחוזרת. למרים בחיזור) אני תכף חוזר אלייך, בסדר?
- מרים: בסדר, **תיקח את כל הלאן שלק אתה רוצה.**
- טקבה: בסדר בסדר... (לפני שהוא נפרד ממנה ממצמץ בעיניים למרים)
- מרים: מה קרה, נכנס לך משהו לעיניים?
- טקבה: זה קורה לי בגלל היופי שלך, מהתרגשות... אני תכף חוזר (לקהל)...הנה שרה, נראה אם יש לה תשובה בשבילי ואז אני אשאל אותה עוד שאלה. (ניגש לשרה)
...שלום, שרה.
- שרה: כבר אמרנו שלום, שכחת?
- טקבה: נו... שאלת את אימא שלך?
- שרה: בטח ששאלתי, בשביל זה הלכתי, כבר שכחת?
- טקבה: ומה היא אמרה לך?

- שרה: היא אמרה, היא אמרה... כבר שכחתי.
- טקבה: היא אמרה... אי-אפשר... התווכחנו, התווכחנו... היא חושבת שהיא צודקת, אבל אני צדקתי, **היא אמרה לא נכון ואני אמרתי כן נכון**. התווכחנו והתווכחנו ואני צדקתי.
- טקבה: ואחרי שהתווכחתן, ואת צדקת. מה התשובה?
- שרה: מה אמרתי לך מקודם?... כבר שכחתי?
- טקבה: (תמה) אה?
- שרה: (מתפרצת עליו) אתה לא זוכר?
- טקבה: (מתגונן) זוכר זוכר... (לקהל) אני לא זוכר כלום, **לא זוכר כלום...** היא רק סתם דיברה ודיברה אבל לא אמרה כלום. (לשרה) אה.. אפשר לשאול אותך עוד שאלה?
- שרה: תשאל, למה לא?
- טקבה: (מוציא שקית עם גרגירי חיטה) את רואה את השקית הזאת?
- שרה: בטח שאני רואה, אתה לא רואה שאני רואה? אני לא עיוורת.
- תראה כבר את השאלה שלך.**
- טקבה: את יכולה להגיד לי כמה גרגירי חיטה יש בשקית?
- שרה: וויי... הרבה **הרבה**.
- טקבה: כן אבל כמה, וויי... הרבה **הרבה**?
- שרה: איזה שאלות אתה מביא לי?
- טקבה: מצטער, קשות בשבילך?
- שרה: **כאלה לא קשות**. את יכול לשאול אותי כל שאלה.
- טקבה: תראי, אם השאלות קשות בשבילך אז תגידי לי. זו בכלל לא בושה להגיד.

- שרה: (גוערת בו) מה פתאום קשות?! מה פתאום בושה?! (משנה לטון רך) אבל אתה יכול לשאול שאלות יותר קלות שיש להן תשובות יותר פשוטות, בסדר?
- טקבה: אז את לא יכולה לענות בגלל שזה קשה בשבילך.
- שרה: לא קשה! למה קשה? בטח קשה! אני יכולה לענות על כל שאלה וזה בכלל בכלל לא קשה, השאלה... (חושבת לרגע) מה הייתה השאלה?
- טקבה: את יכולה להגיד לי כמה גרגירי חיטה...
- שרה: אל תגיד לי *אל תטויף לי* נזכרתי... האמת? אני לא יכולה לנחש ככה, תביא את השקית ואני אבקש עזרה מאימא שלי, מאבא שלי, מדודים שלי, משכנים שלי והאחים שלי, מכו-לם... שנשב ונספור ואני אגיד לך. **בדיוק!**
- טקבה: ואת לא יכולה להגיד לי עכשיו בלי לספור?
- שרה: השתגעת? איך אפשר דבר כזה? עוד מעט אחזור אליך ואביא לך תשובה כמה, בסדר?
- טקבה: בסדר בסדר, תלכי.
- שרה: *א'–נ"א... א'–נ"א... (יוצאת)*
- טקבה: (לקהל) שרה הזאת... היא קצת הרבה מטומטמת... אין לה שכל בכלל. היא הלכה ולא לקחה את השקית בשביל לספור. אני אלך למרים ונבדוק אותה. אני חושב שמרים הרבה יותר חכמה. (הולך למרים) מרים?
- מרים: מה?
- טקבה: שלום, *מה נשמע?*
- מרים: בסדר, *מה נשמע?*
- טקבה: חזרתי.
- מרים: רואים רואים.
- טקבה: מזמן לא התראינו.

- מרים: אני שמחה שאתה מרגיש ככה.
- טקבה: (לקהל) חכמה, **ממלכה לאתי!**
- (למרים) תגידי, מרים, אפשר לשאול אותך עוד שאלה?
- מרים: בטח. (שתיקה, עושה לו מצמוצי עיניים מחזרות) תשאל תשאל...
- טקבה: (מחזיר מצמוצים) את יכולה להגיד לי כמה גרגירי חיטה יש בשקית הזאת?
- מרים: (מצחקק צחקוק משונה) חחח.
- טקבה: **מה מצחיק אותך מה, אינדי?** אמרתי איזו בדיחה, אינדי?
- מרים: בכלל בכלל לא.
- טקבה: אז מה התשובה שלך בשבילי על השקית?
- מרים: אם אתה יכול להגיד לי כמה שערות יש לחמור שלי, אז אני אגיד לך בדיוק כמה גרגירי חיטה יש בשקית שלך.
- טקבה: (לקהל עם עיניים מאירות כאילו דבר מה מדהים קורה לו) וויי... מרים הרבה יותר חכמה משרה. שרה זאתי היא מפ... אני לא אגיד כבר. אני אפנה למרים ואני אציע לה נישואין.
- (למרים) תגידי, מרים, אני יכול לשאול אותך שאלה קטנה קטנה ואחרונה וזהו?
- מרים: אתה יכול לשאול כמה שאלות שאתה רוצה. זה בסדר, יש לי הרבה סבלנות.
- טקבה: (לקהל) איזה תשובות יש לה לזאתי.
- (למרים) את רוצה אולי להתחתן אתי?
- מרים: (מצחקקת אותו צחקוק משונה) חיחי...
- טקבה: אני מציע לך ברצינות.
- מרים: אם תציע לי באמהרית, אז אני אסכים.
- טקבה: (מגלגל עיניים) **את רוצה להתחתן אתי?**

מרים: **קטח... אני מאוזר רוצה**, אני מחכה כבר הרבה זמן שתגידי לי את זה.
הנשמה שלי כבר יוצאת עז שתאידי לי את זה...
 (קופצת ומחבקת אותו)

שרה: (נכנסת ומופתעת למראה עיניה) רגע רגע, ומה אתי? **מה איתי?**

טקבה: את תלכי לשאול את אימא שלך אם את יכולה לבוא לחתונה שלי ושל מרים,
 בסדר?

שרה: בסדר בסדר, מה שתגידי... **אי-מ"א...** (יוצאת)

טקבה: שרה הזו ממש...

מרים: (משתיקה אותו) ...אל תגידי את זה, **זה לא יפה. נרקוד?**

טקבה: בטח נרקוד...

(פונה לקהל מתוך גאווה) יש לי בחורה חכמה.

{ כולם רוקדים בריקוד החתן והכלה }

ההלוואה

הדמויות:

סנכתו - בחור צעיר

מלקו - בחור צעיר

העץ.

שופט - מבוגר

*הערה: במסקום שמופיע **כתב יד** באמהרית.

תמונה 1

המקום מתחת לעץ.

שני חברי ילדות טובי נפגשים.

סנכתו: שלום מלקו.

מלקו: שלום סנכתו. (נשיקות ידידות)

סנכתו: **מה נשמע?**

מלקו: בסדר, **מה שלומך?**

סנכתו: הרבה זמן לא התראינו, עברת לגור במקום אחר **ואני לא ידעתי?**

מלקו: לא, אני גר באותו מקום כל הזמן, לאן יש כבר ללכת?

סנכתו: לא ראיתי אותך הרבה זמן בסביבה...

(בוזן אותו) אתה נראה טוב. **אתה מרכיש סוף?**

מלקו: **מצוין** תודה לאל, מצוין. ואתה? איך אשתך והילדים?

- סנבתו: הם בסדר, ואיך אשתך והילדים? העסקים?
- מלקו: כולם פורחים נהדר. לא יכול להיות טוב יותר מזה.
- סנבתו: בכל זאת מה חדש?
- מלקו: יש לך קצת זמן?
- סנבתו: כן, מה יש לעשות?
- מלקו: בוא נשב מתחת לעץ,
- סנבתו: בטח, (מתיישבים) **ספר, איך העסקים שלך?**
- מלקו: אתה יודע, ככל שמצליחים יותר הדאגות גדולות יותר, כמו שנאמר: **"מרכה נכסיט מרכה דאטה"**. אין זמן לדברים אחרים, תאמין לי, שאין לי זמן לנשום, אבל היום אמרתי לעצמי, זהו! והחלטתי לחזור ליום אחד לשורשים שלי ולשבת מתחת לעץ הזה כמו בימים הטובים ההם ולחשוב נקי. אתה זוכר איך שהיינו באים לפה בכל פעם שרצינו לפתור בעיה? **איפה הייתי פעם ואיפה אני היום?** פעם לא היה לי כסף ותאמין לי שהייתי יותר מאושר.
- העץ: ברוכים הבאים... מכרים ותיקים. **ברוכים הבאים, מכרים ותיקים.**
- מלקו: **ברוך הנמצא, עץ לקן...**
- מלקו: (לעץ) **ארכה**, אני רואה שחזרת לדבר אמהרית.
- העץ: צריך לפעמים לזכור מאיפה באת....
- תראו מה זה, כל כך הרבה אנשים בודדים וזוגות ישבו פה מתחתי ודיברו, התלחשו, עשו אהבה, רבו, נפרדו, צעקו באמהרית ועשו כל מני דברים שאני לא רוצה להלשין עליהם. אני ראיתי ושמעתי ה-כול.
- אי אפשר להסתייך ממני כלאום** ואני שמעתי אומרים דברים...
- סנבתו: אז אתה כמו ספרייה. ספר לנו קצת חוויות ממה שראית וממה ששמעת.
- העץ: אסור, זה חומר חסוי... **אסור לי!** רק צוו מבית המשפט.
- מלקו: למרות שהזדקנת נשארתי אותו ליצן.

העץ: חח... אתם חושבים שאתם נעשים צעירים יותר? אני לפחות משתדל לשמור על הנעורים... (מנער את עצמו, העלים נושרים) צעיר לנצח... איך הצל שלי? יותר קטן? יותר גדול? או שנשאר אותו צל שהיה?

סנבתו: תלוי באיזו עונה.

מלקו: מה שבטוח הוא שתפסת גובה וקצת שמנת. חוץ מזה, מה שלומך?

העץ: לא כל כך טוב... **קצת צנוה לי!**

סנבתו+מלקו: **למה, מה קרה?**

העץ: אל תשאלו, אין לי בכלל מצב רוח. כל היום לא ישב מתחתני אפילו בנאדם אחד.

מלקו: הנה, עכשיו אתה מקבל שניים.

העץ: כל היום לא הייתה רוח שתעשה לי מסז' בגבעולים ובעלים.

סנבתו: ככה כשחיים עומדים, לעמוד ככה תקוע במקום. אני לא הייתי מסוגל חצי יום.

העץ: כל היום אפילו ציפור אחת לא נחה עלי.

מלקו: זו עונת הנדידה, שכחת?

העץ: ווי... **נכון, שכחתי...** איך ברח לי מהראש, **כנראה שבכל זאת ה'אל' צושה את ה'אל'...** אבל למה אצל השכן עמדו הרבה ציפורים כל היום ועלי לא אחת? אפילו לא פרפר. רק חרקים שמכרסמים ומדגדגים אותי.

סנבתו: יבוא יום וגם עליך יעמדו. איך יעצת לנו פעם? סב-ל-נות, **אני צריק ללמה? אותך מה לו סבלנות?**

העץ: (מתפלא) אני אמרתי את זה?

איך ששכחתי... תיי... תיי (מתחיל לבכות)

{ סנבתו ומלקו מלטפים ומנחמים אותו }

העץ: פעם היו עושים פיקניקים מתחתי... ולא הייתי בודד כל כך (מתיחס לליטופים)
 אח... ככה... ככה... תודה על הנחמה... (מתנער) זהו, הוצאתי את כל מה שעצרתי
 בפנים... תודה, עזרתם לי מאוד ואני מודה לכם. אחרי ששחררתי קצת לחץ עונתי,
 אתם יכולים להמשיך בשלכם, לא אפריע לכם יותר.

מלקו: (לסנבתו) אז מה? מה חדש? שמתי לב שאתה קצת מודאג, קרה משהו?

סנבתו: חברי היקר... אני מרגיש כמו ציפור שעפה מעל לים. עפה עפה ולא מוצאת לה ענף
 לנוח עליו... הסתבכתי... נקלעתי לשק מלא צרות!

מלקו: (בדאגה) ספר מה קרה?

סנבתו: לא, *צ'ונק... לא כדאי שתדע.*

מלקו: אולי אני יכול לעזור, *לצרות משהו לא צ'ונק...* נו, ספר.

סנבתו: (נאנח) יש לי שכן אחד דפוק לגמרי, בעצם אני הדפוק, הוא שכנע אותי להמר...
 במשחקי מזל. שיחקתי והפסדתי את כל הכסף שהיה לי, ועכשיו אני מרושש בלי
 פרוטה. כמו שאתה רואה, נשאר לי רק הבגד שעלי. אפילו בגדים להחלפה אין.

מלקו: טעות, *טעות גדולה צ'ונק*. תדע לך, אם אין לך כסף, בעצם גם אם יש לך,
 לעולם אל תהמר.

העץ: גם כשיש לך כסף מיותר אל...

מלקו: היי... אמרת שלא תפריע לנו. *הבטחה זו הבטחה, לא?*

העץ: סליחה, לא יכולתי להתאפק. *אתה צ'ונק*. תמשיכו.

סנבתו: (למלקו) נכון, אתה צודק. עכשיו למדתי על בשרי שלא הייתי צריך להמר. עכשיו
 אני גם יודע שאני צריך כסף לקיים את המשפחה שלי עד שאני אקום שוב על
 הרגליים.

מלקו: אתה רוצה שאני אלווה לך כסף?

סנבתו: *לא, לא נעים לי לבקש*. לא התראינו הרבה זמן וזה...

מלקו: (נכנס לדבריו) זאת תהיה הלוואה ללא ריבית, אני מתעקש שתבקש - אל תדאג,
 אני לא אתרושש.

סנבתו: טוב אם אתה מתעקש...

מלקו: כמה אתה צריך?

סנבתו: כמה שיותר, מלקו, כמה שיותר.

מלקו: תגיד כמה?

סנבתו: תגיד אתה.

מלקו: נו, בחיך, תגיד אתה.

סנבתו: **לא, תאיך אתה...**

מלקו: **תאיך אתה...**

{ממשיכים לומר אחד לשני: תגיד אתה...}

סנבתו: שיספיק לי לחודש-חודשיים שלושה לפחות.

מלקו: (מוציא צרור גדול של כסף) אתה רואה?...

אני מלא כסף, יש לי כל כך הרבה שאני לא יודע מה לעשות אתו בימים אלה, בשמחה אני רוצה לעזור לחבר ילדות, זה מספיק?

סנבתו: כמה יש פה?

מלקו: שלושת אלפים, מספיק?

סנבתו: הרבה יותר ממה שחשבתי, אתה באמת חבר לעת צרה. **תודה לך, תודה**

רבה לך. אלוהים רצה שניפגש היום מתחת לעץ הזיכרונות.

מלקו: אבל אני רוצה שתבטיח דבר אחד.

סנבתו: מה שתבקש.

מלקו: שתחזיר לי את הכסף בעוד חודש.

סנבתו: בעוד חודש בדיוק, באותו יום ובאותה שנה אני פה עם הכסף.

מלקו: ואת כל הסכום במכה אחת.

סנבתו: בוודאי... אני יודע להעריך מאוד חבר אמיתי, שעוזר לחבר בשעת צרה. אתה תראה שבועוד חודש בדיוק ניפגש כאן ותקבל את כל הכסף בחזרה, אפילו עם ריבית אם אתה רוצה.

מלקו: (צוחק ונותן את הכסף) לא צריך ריבית, אני מאמין בך.

סנבתו: אתה לא יודע כמה שאני מעריך את האמון שנתת בי. אתה חבר אמיתי ואם תרצה פעם משהו ממני **אני תמיד תמיד אהיה מוכן בשמילק.**

מלקו: העיקר שתתאושש מהר וזכור, לא להמר.

סנבתו: בחיים אני לא אהמר יותר... טוב, אני צריך ללכת לשמח את אשתי.

מלקו: גם אני ממשיך לכיוון השני.

נפרדים, מוסיקת מעבר. אור יורד.

תמונה 2

אותו מקם כעבור חודש. החברים נפגשים שוב.

מלקו: שלום, סנבתו, חברי הטוב. מה שלומך? איך עבר החודש?

סנבתו: מצוין. ומה שלומך?

מלקו: איך הילדים והאישה?

סנבתו: מצוין, ברוך השם.

מלקו: הסתדרתם?

סנבתו: מצוין, יש ימים טובים ויש ימים לא טובים. עכשיו באו הימים הטובים שלי.

מלקו: כמה שאתה צודק. עכשיו אצלי הימים הלא כל כך טובים. יפה שזכרת שקבענו לפני חודש והגעת בדיוק בזמן...

סנבתו: (סנבתו עושה עצמו כלא מבין) כל יום אני עובר פה בשעה הזאת.

מלקו: (מופתע) אתה זוכר שנפגשנו כאן והלוותי לך כסף... אז **לא נצית לי**, כי עכשיו אני נקלעתי לצרה, יש לי הרבה חובות ואני זקוק לכסף בחזרה, דחוף.

סנבתו: (סנבתו לא מבין) **אכרה...**

מלקו: **אתה לוכר שקבצנו שהיוס תחזיר לי את הכסף שהלוואתי לך, נכון?**

סנבתו: **אכרה**, (מופתע) אתה נתת לי כסף? **אתה נתת לי כסף?**

מלקו: הלוויתי לך! (מופתע) מה שכחת?

סנבתו: אני בכלל לא זוכר שנפגשנו ואתה אומר שעוד נתת לי כסף? (צוחק) **אתה מוכר מאוד...**

מלקו: הלוואתי לך כסף ועכשיו אתה מכחיש? אתה חבר אתה?

סנבתו: אין לי מה להכחיש. פשוט לא היה ולא נברא, אתה חולם.

מלקו: עשה טובה טוב. תפסיק לשקר **זה לא יפה**.

סנבתו: אני משקר?! מה אני חולם?!

מלקו: כן אתה משקר ואתה חלום רע מאוד!

סנבתו: בחיי שאני לא מאמין מה שאני שומע.

מלקו: אני רציני! אתה דפוק בשכל אתה יודע? משהו קרה לך במשך השנים שלא התראינו. די נו, תפסיק לעשות צחוק, אחרת אני אקח את זה ברצינות!

סנבתו: תסלח לי, אני לא פגשתי אותך ואני אם אתה רוצה לדעת לא מכיר אותך ואפילו ולא רוצה להכיר אותך **ולא לקחתי שום** כסף ממך!

מלקו: אתה מכחיש?

סנבתו: כן.

{ממשיכים כמו שני תרנגולים בהיאבקות}

מלקו: כן?

סנבתו: כן. תכף אני אתן לך... (דוחף אותו)

מלקו: כן? תכף אני אתן לך... (דוחף אותו החזרה)

סנבתו: כן?

{ וכך הלאה, הם גם מאימים בידיים בדחיפות ובקולות משונים עד שמתפתח ביניהם מאבק פיזי.
בסוף המאבק }

מלקו: אז בוא נלך לשופט.

סנבתו: נלך, אתה לא מפחיד אותי.

אור יורד.

תמונה 3

אצל השופט. שיושב על גזע עץ בחצר.
השניים עדיין מתווכחים ומאימים אחד על השני.

שופט: שקט! שקט!

מה קרה לכם?!

מה הבעיה?

מלקו: אדוני השופט, לפני חודש נפגשנו וישבנו מתחת לעץ, כמו בימי מהילדות שלנו. הוא התחיל לספר לי על מה שעובר עליו, שהתקופה קשה עליו ונקלע לצרות עם כספים בגלל ההימורים שלו. אני האמנתי לו, ריחמתי עליו ועל אשתו והילדים והלוואתי לו סכום של כסף שהבטיח להחזיר לי את כולו אחרי חודש. קבענו, והנה היום כעבור חודש, הוא הגיע למקום המפגש והתחיל להכחיש את עניין הלוואה.

שופט: *ומה יש לך להאידו להאנתק?*

סנבתו: אדוני השופט, אני בכלל לא מכיר את הבנאדם הזה, אף פעם לא ראיתי אותו, אף פעם לא דיברתי אתו, אפילו מילה אחת לא החלפנו בינינו. מעולם לא נפגשתי אתו לא בילדות ולא בבגרות ולא לקחתי פרוטה אחת ממנו. הוא סתם פנה אלי כשעברתי ליד איזה עץ, ואמר את מה שאמר ואני כולי המום ולא יודע על מה הוא

מדבר בכלל, לא היה לי נעים לראות אותו כך, חשבתי בהתחלה שהוא איזה משוגע שנטפל אלי... אחר כך הבנתי שהוא מתכוון ברצינות.
 (פונה למלקו) תתבייש לך, ככה אתה עושה כסף? **ככה אתה מתעשר?**
 נוכל!

מלקו: אני הנוכל? אתה הנוכל!

{מתחיל ויכוח בניהם עם קללות ואיומים **כאמהרית**}

שופט: **שקט!**

סנבתו: אתה נוכל בן נוכל!

מלקו: ואתה גנב בן גנב!

שופט: שקט, אמרתי! או שאני מוציא את שניכם ופוסק בלעדיכם!

{שתיקה}

שופט: (למלקו) יש לך עדים?

מלקו: לא.

שופט: אם אין עדים זה לא טוב. זאת מילה שלך מול מילה שלו.

סנבתו: בדיוק!

שופט: איך אתה מגיע לכאן בלי עדים? מצטער.

סנבתו: (בלעג למלקו) חשבת לבוא ככה לשופט? שופטים הם חכמים, יש חוקים! הם לומדים שנים...

שופט: (לסנבתו) אתה שתוק!

(למלקו) אף אחד לא ראה לא שמע אתכם?

מלקו: לא, אף אחד לא... חוץ מ... איזה עץ שישבנו בצלו.

שופט: אם כך, יהיה העץ עד.
(פונה למלקו) צא לדרך, לך ישר אל העץ ובקש ממנו עלה אחד מענפיו, אני אבחן את העלה ואדע לקרוא את הסיפור.

מלקו: (מגחך) לבקש מהעץ עלה?

שופט: כן, *עלה אחד?*

מלקו: (לעצמו) שופט מוזר.

(לשופט) אני מיד יוצא וחוזר.

(מתחיל ללכת בניד ראש ובעצלתיים)

סנבתו: (לשופט) אנחנו נחכה ככה עד שהוא שיחזור?

שופט: צריך משפט צודק.

סנבתו: תראה הוא הולך בכוונה לאט ורוצה לייבש אונו בשמש.

שופט: כן, אנחנו נחכה כאן בסבלנות כל היום אם צריך.

סנבתו: (קורא למלקו בקול רם שנמצא כבר בחוץ) היי, *מלקו*, בחייך תעשה את זה בריצה.

(מתלונן לשופט) השופט, העץ רחוק מפה וזה יכול לקחת...

{סנבתו מכה על מצחו, תופש ומבין את טעותו...
בינתיים מלקו חוזר}

שופט: (פונה לסנבתו מחייך) מניין אתה יודע את שמו ומניין אתה יודע היכן נמצא העץ אם בכלל לא היית שם ולא היית מעורב? לכן אני קובע שאתה אשם ונותן לך קנס שאתה צריך לשלם לאדם הזה סכום כפול מהסכום שלוית ממנו.
(פונה למלקו) כמה היה הסכום?

מלקו: צרור של 3,000.

שופט: (לסנבתו) חשבון אתה יודע?

סנבתו: 6,000?

שופט: ועוד 1,000 להוצאות בית המשפט. תשלום לאשתי ביציאה מכאן!
(מכה במקלו על הרצפה) הבא בתור!

סנבתו: (תוך כדי שסנבטו מעביר את הכסף למלקו, מלקו סופר.)
כבוד השופט, זה יותר מדי.

שופט: אל תעצבן אותי, לפני שאני אצווה עליך גם לרקוד.

סנבתו: אתה לא חושב שזה שהגזמת מדי?

שופט: אתה מערער על השיפוט שלי?!
(מכה במקלו על האדמה) תמסור את הכסף בריקוד, תרקוד ותמסור!
(כועס) תרקוד ותמסור אמרתי לך!

סנבתו רוקד בעצב.

מלקו מתפקע מצחוק.

השופט רומז לו גם לרקוד.

מלקו רוקד שמח ומאושר. השופט יושב ונהנה.

אור יורד. חושך.

חכמים היזהרו במעשיכם

דמויות:

טיפש.

חכם א'.

חכם ב'.

חכם ג'. (החכמים לבושים בהדר).

אריה.

* הערה במקום שכתוב *כמה יז האמריית*

מקום: ליד עץ גבוה. השיחים.

טיפש נכנס בריקוד סוער, מרוצה מהחיים. לאחר זמן מה עוצר ופתאום מתחיל להתפקע מצחוק עד כדי שהוא מתגלגל על הרצפה ובוטט ברגליו כמו חרק.

טיפש:

(פתאום קולט קם נבהל. פונה לקהל) שלום...

(אם הקהל יענה או לא יענה "שלום", יחזור על זה בטון כאילו שהוא כועס)

כבר לא אומרים שלום? אהה, מתביישים...

ננסה שוב, שלום!

או... אתם בטח שואלים למה הוא צוחק? כלומר שאני צוחק... אתם יודעים למה?

כי זה מצחיק. (צוחק) כולם חושבים שאני טיפש וזה מצחיק אותי. אני טיפש!?

טיפש מי שחושב אותי לטיפש. זה אפילו טיפשות לחשוב על טיפש שהוא טיפש.

זאת אומרת שאני טיפש. בעצם, כדי לא לבלבל לכם ת'מוח וכדי שלא תצאו מכל

הסיפור הזה טיפשים כמוני, אגיד בקיצור, טיפש זה שחושב אותי לטיפש וזהו...

אתם בטח חושבים שאני מבלבל לכם ת'מוח, אז הוא... זאת אומרת אני באמת

טיפש... אבל דבר אחד בטוח, אני לא מטומטם...

(שומע מישהו) שקט, מישהו מתקרב אני אתחבא לו.

(רואה את חכם ב' שנכנס. טיפש מסתתר)

{ נכנס חכם ב' לפיו חליל ומנגן נעימה }

חכם ב': (מפסיק לחלל) איפה כולם? ... אני לא מאמין שהם עוד לא הגיעו. (ממשיך לחלל)

טיפש: (פתאום קופץ ופורץ בקול) אני פה!?

חכם ב': (נבהל) לא עליך דיברתי, אתה לא הם. מה אתה עושה פה בכלל?

טיפש: מה **אתה** עושה פה בכלל?

חכם ב': מה אני עושה פה?

מה **אתה** עושה פה?

טיפש: מה **אני** עושה פה?

מה **אתה** עושה פה?

חכם ב': אני מחכה פה!

טיפש: אני מחכה פה!

חכם ב': אתה עושה ממני צחוק?

טיפש: **אתה** עושה ממני צחוק!

חכם ב': אתה תפסיק עם זה!

טיפש: **אתה** תפסיק עם זה!

חכם ב': אתה רוצה להתחכם איתי? זה יעלה לך ביוקר!

טיפש: אתה רוצה להתחכם עם אחד לא חכם, זאת לא חוכמה.

חכם ב': אז איפה הם?

טיפש: מי?

חכם ב': (זועם) אתה יודע מי הם!

טיפש: אה ההם לא הגיעו. מי הם?

חכם ב': אתה אומר שהם עוד לא הגיעו?

- טיפש: (מביט לצדדים כמחפש) הם עוד לא הגיעו. מי הם "איפה ההם" שצריכים להגיע?
- חכם ב': החברים שלי החכמים.
- טיפש: אני נשבע לך בספר-התורה שאף אחד עוד לא הגיע לפה. (מצביע לקהל) אתה יכול אפילו לשאול אותם אם אתה לא מאמין לי...
- חכם ב': עזוב אותם בשקט, אני מאמין לך... אני רק לא מבין למה הם תמיד מאחרים.
- טיפש: מי?... (מסמן על הקהל) הם? הם תמיד מאחרים...
- חכם ב': לא הם... בעצם גם הם מאחרים...
- טיפש: (נזכר) אה, אתה מתכוון ל"ההם", החברים החכמים שתמיד מאחרים לך.
- חכם ב': אני, אם אני אפילו רוצה לאחר זה לא מצליח לי. היום למשל איחרתי לפה בכוונה בשביל להרגיש פעם אחת, פעם אחת בחיים איך זה שמחכים לך.
- טיפש: (מופתע) לי?
- חכם ב': לא לך, לי.
- טיפש: והצליח לי?... לך.
- חכם ב': לא! לא הצלחתי.
- טיפש: אתה יודע למה?
- חכם ב': למה?
- טיפש: אתה חכם...
- חכם: חכם ב'.
- טיפש: (מגחך) חכם ב', אתה לא יודע למה?
- חכם ב': ואתה יודע למה?
- טיפש: כן.
- חכם ב': למה?

- טיפש: כי אתה "פראייר".
- חכם ב': מה יכולתי לעשות ולא עשיתי?
- טיפש: פעם אחת אל תגיע למפגש ותראה שהם יבואו לחפש אותך על ארבע.
- חכם ב': אתה אמנם טיפש, אבל הפעם אמרת דברי חוכמה.
- טיפש: מה נהייתי כבר חכם? (מקפץ ומרקד משמחה) אני חכם... אני חכם...
- חכם ב': עוד לא... תירגע עוד לא... אבל אתה בדרך הנכונה.
- טיפש: תגיד חכם ב', למה קוראים לך חכם ב'? למה שלא תהיה חכם א'?
- חכם ב': אני ב', כי מישהו צריך להיות ב'.
- טיפש: אתה "פראייר" כי מישהו צריך להיות "פראייר". תהיה חכם ותדרוש את הזכות שלך להיות סוג א' ולא סוג ב'.
- חכם ב': אבל כולם מכירים אותי בתור חכם ב'.
- טיפש: הגיע הזמן שכולם יכירו אותך כחכם א'!
- חכם ב': אם אבקש להיות חכם א' אז גם חכם ג' יבקש להיות חכם א', איפה החוכמה? כולם יתבלבלו בינינו.
- טיפש: גם ככה כולם מתבלבלים ביניכם. בחיי אתם החכמים לפעמים טיפשים.
- חכם ב': אני רוצה שתבין, אם נחליף את השמות בינינו אז נאבד את הזהות שלנו.
- טיפש: לא חשבת על זה.
- חכם ב': לכן אתה טיפש ואני חכם, יש חלוקה צודקת בעולם.
- טיפש: הבנתי, תאבדו את הזהות ולא את השם... נשמע לך הגיוני? בכל זאת אתה "פראייר".
- {נכנסים חכמים א' וג' מברכים אחד את שני וקדים אחד לשני כמנהג האתיופים. מתעלמים לחלוטין מהטיפש}**

- חכם ב': *מה שלומכם?* כבר חשבתי שלא תגיעו.
- חכם ג': *מה נשמע?* "טיפשים חושבים, חכמים יודעים".
- חכם א': *שלום מה שלומכם?* חוץ מזה, אתה כבר לא התרגלת לאיחורים שלנו?
- טיפש: היי חכמים, גם אני פה. מה נשמע? מה שלומכם? האם מצאתם כבר תשובות לשאלות: כמה דגים יש בים? כמה גרגירי חול יש בקרקעית הים? וכמה טיפות של גשם יורדות בכל עונה?
- חכם א': עדיין לא.
- טיפש: אז מה עשיתם בזמן האחרון?
- חכם א': אני בחוכמתי ובעזרת ריכוז בדרגה גבוהה הצלחתי להבעיר אש ביער.
- חכם ב': ובאנרגיה שלי אני הורדתי גשם לכבות את השריפה שהוא עשה.
- חכם ג': ואני צימחתי מחדש את כל מה שנשרף.
- טיפש: זאת אומרת שהגלגל חוזר ובסוף הכול נשאר אותו דבר.
- חכם ב': עכשיו תגיד לנו אתה, האם חשבת פעם כמה שיער יש לך בראש?
- טיפש: (מתפלא) אני?! אני הראש שלי מלא קש. אתם צריכים לדעת כמה?
- חכם א': תן לנו רגע להתייעץ, חכה שם. (מתייעצים איך לסדר אותו, באמהרית)
- חכם ג': (חוזרים אליו) אנחנו אומרים שיש לך 115,533 שערות.
- חכם ב': (מדייק) 31.
- חכם ג': 115,531, ואם אתה לא מאמין לנו אז תספור.
- טיפש: אתם טועים, (מוריד את כובעו, מתפקע מצחוק) אני קירח, אתם רואים? בקיצור, לאן אתם הולכים? אפשר להצטרף אליכם?
- חכם א': (מצביע לטיפש על מקום אחר) עכשיו חכה שם...
- {החכמים מחליפים צד להתייעצות נוספת. באמהרית}

חכם ב': (לאחר ההתייעצות) אתה יכול לבוא, אולי כך יכנס לך משהו לראש...

טיפש: רגע, לפני שאני בכלל מסכים להצטרף אליכם אני רוצה לדעת קודם כול לאן אתם הולכים עם כל החבילות שלכם?

חכם א': לאן אתה צריך להגיע?

טיפש: אני רוצה להגיע לאדיס-אבבה, אבל אני לא יודע את הדרך, אתם יודעים?

חכם א': עם כיסוי עיניים אנחנו יודעים להגיע לאדיס-אבבה.

חכם ב': אנחנו בדרך לשם ואתה יכול לבוא אתנו אבל בתנאי אחד, שאתה תהיה הסבל שלנו ותיסחב לנו את החבילות.

חכם ג': אתה מבין?

טיפש: הסבר יותר פשוט יש?

חכם ג': כי אין לנו חמור.

טיפש: (תוך כדי איסוף החבילות) כן, בטח... למה לא... בשביל ללמוד אני מוכן להיות החמור שלכם, אני מוכן אפילו לרחוץ לכם את הרגליים מהאבק שבדרכים, העיקר שאגיע לאדיס-אבבה וגם אלמד מכם איך להיות חכם. כמו שאומרים: "להרוג שתי ציפורים במכה אחת", מה שאני אוהב אצלכם זה שאתם כל הזמן חושבים על דברים חכמים והמוח שלכם לא מתעייף אף פעם.

חכם ג': חברים, אני אלך אחרי כולם והטיפש ילך לפניי שלא יברח לנו עם החבילות.

{ הטיפש מהנהן בראש על חוכמתו של ג'.

מתחילים ללכת בתנועה סיבובית.

{ לאחר זמן מה

טיפש: מה אתם עושים ממני צחוק? אנחנו הולכים וחוזרים לאותו מקום כל הזמן.

חכם א': זאת החוכמה!... תלמד, זה כמו סופה במידבר מסתובבת מסתובבת...

כך שנדמה לך שאנחנו הולכים וחוזרים לאותו מקום, אבל בעצם אנחנו מתקדמים כל הזמן מבלי שתרגיש. ולמה? זה בגלל שאנחנו תמיד...

החכמים יחד: בפעילות מוחית...

חכם א': למשל, אתה מריח משהו?

טיפש: (מרחרחח) אני מריח ריח של נבילה מסריחה.

חכם א': (מתרכז) הריח בא משם. אתם רואים את הערימה שם?
(לב') מה אתה אומר שיש שם?

חכם ב': אני אומר שבערימה יש עצמות מפוזרות.

טיפש: עצמות!?

חכם ג': ואני רואה שאלה עצמות של אריה.

טיפש: (בהתפעלות) איך אתה יודעים!?

חכם א': לך תביא את הערימה לכאן.

טיפש: זה לא!

חכם א': אתה רוצה להגיע לאדיס-אבכה?

טיפש: (נכנע ומביא את הערימה) בחיי אפשר למות מכזה ריח מסריח...
בא לי אפוקיא.

חכם ג': תפרוס כאן את העצמות.

טיפש: זה לא! אני לא מתעסק יותר מדי עם נבלות, לא עם עצמות מסריחות ולא עם חכמים.

חכם א': (פורס את הערימה במרכז וחושף את העצמות) אתם רואים? העצמות האלה היו פעם אריה, אריה צעיר וחזק. אני יכול לחבר מחדש את העצמות בלי לגעת בהן.

טיפש: (מתפלא ומגיב באמהרית) *אפוקיא*, איך?

חכם א': בעזרת חוכמה וכישוף תראו את כל העצמות מחוברות כמו שהיו בחייו.

{ חכם א' עושה כשפים עם קולות משונים. מוציא עשן משרוולו ומרקד.
ברקע תופים ורעש של עצמות. הטיפש רץ לכל עבר מפחד עד שהשלב
עומד }

טיפש: (מגחך ויוצא לו צחוק אידיוטי תוך כדי דיבור) אולי אני חולם?
(סוטר לעצמו) איי! אני לא חולם.

חכם א': הנה השלד של האריה מחובר.

טיפש: (המום) ו'ו-איי... הוא כבר מפחיד...

חכם ב': ואני יכול להחזיר לו את עורו, את בשרו ואת דמו.

{ חכם ב' עושה כישוף.

נשמעים רעמים וברקים, וכשמתחילה מוזיקה חכם ב' רוקד והאחרים

מצטרפים אליו בריקוד.

קולות זיקוקים.

הטיפש נבהל ורץ לכל עבר.

לבסוף השלד מתחלף לאריה. האריה עומד קפוא }

טיפש: (שוב מגחך ויוצא לו צחוק אידיוטי תוך כדי דיבור) אולי עכשיו אני חולם?
(סוטר לעצמו בשתי הלחיים) איי! איי! גם עכשיו אני לא חולם.

חכם ב': (לטיפש) בוא, תתקרב, אל תפחד, תיגע בעור שלו ותראה שזה אמיתי.

{ בורג עשה טיפוש מתקרב לאריה ונוגע בו, החכמים מבהילים אותו }

טיפש: אימאל'ה... (לקהל) יש לו באמת בשר קר של מת...

(בפה פעור. לחכמים) אלוהים ישמור, אתם מדהימים! אתם ענקים!

(לקהל\לעצמו) רגע רגע... אם אחד חיבר לאריה את העצמות, השני החזיר את לו

את העור ואת הבשר שלו ואת הדם שלו, מה יעשה השלישי?

חכם ג': אני יכול להחזיר לאריה את נשמתו ולהקים אותו לתחייה.

טיפש: (נבהל) אהההה... באלוהים, איך אפשר ככה? חכה רגע! לפני שאתה עושה את זה,

תן לי זמן לטפס על העץ ואחר כך תעשה מה שאתה רוצה.

{ א', ב' וג' צוחקים על הטיפש בזמן שהוא מטפס על העץ }

חכם א': איזה טיפוש חחח....

חכם ב': איזה מטומטם חחח...

חכם ג': איזה פחדן חחח...

טיפש: (על העץ) תראו, אני אמנם טיפש מטומטם ופחדן, אבל על העץ אני יותר בטוח.
אני רק רוצה להגיד לכם דבר קטן: "אתם גדולים יותר מהחיים..."
אתם שלושה אלוהימים (!) גדולים.

{א', ב' וג' צוחקים ועושים כל מיני קולות להפחידו.
הטיפש נבהל כל פעם מחדש}

חכם ג': עכשיו אתם צריכים להיות בשקט, כל רעש קטן יכול להפריע לכישוף. ששש...
(לטיפש) אתה מוכן?

טיפש: אני מוכן ומוגן.

{חכם ג' מקפץ בצורה מוזרה. מתחילים ברקים ורעמים ואחר-כך שקט, לא קורה דבר. מנסה שוב לקפץ ושוב נשמעים קולות. שוב שקט ולא קורה כלום. ג' מסתכל על כולם במבוכה ואחר-כך מדבר בתחנונים לאריה}

חכם ג': באימא שלך, באבא שלך, בסבתא ודודים שלך אל תעשה לי בושות. תקום!

{האריה קם על הרגליים ושואג שאגה עזה}

החכמים: (פונים לטיפש) אתה רואה שהצלחנו?

טיפש: (מוחה כפיים) אתם גדולים, אדירים, מדהימים... אתם שלושה אלוהימים גדולים... (האריה מתחיל להתקרב אליהם) אבל תראו מי בא אליכם מאחור...

{החכמים פונים ורואים את האריה שמאיים עליהם. מתחננים על חייהם וכל אחד אומר משהו לפני שהאריה טורף אותנו}

חכם ב': אני נתתי לך את הדם שלי...

חכם ג': אני נתתי לך את הנשמה...

חכם א': אתה לא יכול לטרוף את האלוהים שלך...

{האריה מתנפל עליהם. הם מנסים לברוח לעץ כשאחד מטפס על השני ולא מצליחים לטפס, עד שהאריה טורף אותם.
האריה מסיים לטרוף ומביט בטיפש}

טיפש: בספר התורה אני לא עשיתי כלום. אני בכלל לא איתם, אני לבד, וחוץ מזה לא כדאי לך לאכול אותי, הבשר שלי כשר.

אריה: (פותח את פיו ויוצאת לו יללת חתול) מיאו... **(יוצא החוצה בדילוגים)**

טיפש: (קורא אחרי האריה) תאמין לי שאתה אריה חכם...
 (לקהל) באמת איזה מזל יש לי היום.
 (יורד מהעץ, מסתכל מסביב לעץ ובוהן את החכמים)
 הנה תראו אותם, מה עזרה להם החוכמה לשלושת החכמים? אני חי והם מתים.
 (צוחק) לפעמים זה משתלם להיות טיפש. אלוהים דואג לטיפשים, ואני אומר:
 בשביל להיות חכם צריך להיות חכם, וטיפש לומד מהשגיאות של עצמו וככה הוא
 נשאר תמיד... (מחכה לתשובה מהקהל) אתם לא יודעים?...
 (לא משנה מה תהיה תשובת הקהל) וככה הוא נשאר תמיד?... נכון, טיפש.
 עכשיו אתם מבינים למה אני תמיד צוחק?...
 (נבהל מעצמו) אוי ואבוי לי, אולי נהייתי חכם ואני לא יודע שאני חכם?
 עכשיו אני באמת בבעיה רצינית, זה מזמין צרות...
 (מתלבט ואחר-כך שואל את עצמו) רגע אחד, אם נהייתי חכם אז איך אני מגיע
 לאדיס-אבבה? נו תענה לי...
 (מתחיל להתווכח עם עצמו) הטיפש בפנים אצלי מצד אחד אומר לי: "אל תשמע
 בקול החכם שלך ותלך משם וזאתי הדרך הנכונה"...
 אבל החכם אצלי מצד שני אומר לי: "אל תשמע בקול הטיפש שלך כי הוא טיפש
 ולא יודע כלום אז אתה צריך ללכת משם וזאתי הדרך הנכונה"...
 עכשיו אני חושב ששיגעתי אותי לגמרי...
 (מסתכל לצדדים שאף אחד לא ישמע, כממתיק סוד עם הקהל) הטיפש והחכם אצלי פה
 חושבים לעבוד עלי, אבל אני עכשיו אסדר את שניהם ואני אלך דווקא משם...

מתפקע מצחוק ומתחיל לרקוד ריקוד קצר עם החבילות. יוצא.
 אור יורד. חושך.

מעשה בסוחר

הדמויות:

סוחר.

אישה צעירה.

זקנה.

חמור.

*במקום שכתוב ב כתב יד, האמהפיות

תמונה 1

המקום: ליד עץ. מתחת לעץ ישן סוחר.

את הבמה חוצה אישה זקנה (שלא שמה לב לסוחר ששוכב). היא מושכת חבל ארוך וממלמלת באמהרית, והולכת לאט לצד השני של הבמה וככל שהיא מתרחקת החבל נמתח יותר. מושכת בכוח, עד שבקצהו השני של החבל נגלית חבילה שנגררת.

בו זמנית הסוחר נוחר.

לשמע הנחירות הזקנה מתקרבת לחבילה שלה בחשד, בוחנת אותה בקפדנות ומכול מני זוויות.

זקנה: (לחבילה) האם מישהו נמצא בפנים...!?

(סורקת את החבילה אך עדיין חוששת לגעת בה) מ' קש...?

{שוב נחירות. היא מגלה שזה הסוחר. בועטת בו וממשיכה ללכת ומושכת את קצה החבל, ויוצאת.

הסוחר מתעורר, ולא רואה אף אחד סביבו אבל הוא רואה חבילה זזה לנגד עיניו. משפשף את עיניו כלא מאמין, עד שהיא נעלמת. כשהוא פוקח את עיניו, לא רואה את החבילה מולו}

סוחר: (מבולבל) אני חושב שאני צריך רופא עיניים. רופא... דוקטור... דחוף!

הסוחר ממהר לצאת כשהוא שוכח ומשאיר אחריו את הצרור שלו.

תמונה 2

צעירה נכנסת שורקת בהנאה. מבחינה בחבילה ובוועטת בה. בוחנת אותה. בודקת שאין אף אחד בסביבה. מרימה ובודקת את תוכנה.

צעירה: (סופרת את הכסף) באלוהים, יש פה בדיוק מאה ב'יר! כנראה שזה היום שלי. אלוהים אוהב אותי היום. כנראה שעשיתי משהו טוב. תודה לך, אלוהים. (ממהרת ללכת. עוצרת וחושבת) רגע אחד, מישהו בטח שכח את הכסף מתחת לעץ. אולי זה כל מה שיש לך? ...

מצד שני אין סימן של מי הכסף ואני צריכה כסף. הכסף הזה יכול לעזור לסגור כמה חובות. ונגיד שאני רוצה להחזיר את הכסף, למי אחזיר אותו? אין אפילו חמור בסביבה?

(הולכת וחוזרת מתלבטת)

...יש לי רעיון. כדי שאני אהיה שלמה עם עצמי, אני אשכב לנוח מתחת לעץ חצי שעה. אם יעבור מישהו וישאל על הכסף ויגיד לי כמה כסף יש בשקית, אחזיר לו את הכסף וזה יהיה כאילו לא מצאתי כסף היום וזהו. (שוכבת מתחת לעץ. נרדמת)

{ אחר זמן מה נכנס הסוחר נרגש כולו מזיע, מחפש בכול פינה }

סוחר: ...איפה זה? אני בטוח שכחתי את זה פה... איפה זה יכול להיות... לעזאזל, איפה שמתי את זה? (לאישה הצעירה. חושב אותה לבחור) היי, אתה...

{ הצעירה לא עונה. }

הסוחר: (לעצמו / ולקהל) ... רגע, אם הוא היה מוצא את הכסף שלי הוא היה כבר מסתלק מפה, ה'י' ב'א'פ'ח א'פ'ח א'פ'ח א'פ'ח א'פ'ח. אף בנאדם לא נשאר באותו מקום כשהוא מוצא כסף. אבל לייתר ביטחון אני אסלק אותו מכאן, כי אם הוא יתעורר ויראה אותי מחפש ומוצא את הכסף שלי, יחשוב שזה הכסף שלו או של מישהו אחר וירצה שנחלק אותו בינינו. (בועט בצעירה) היי, קום זה העץ שלי.

צעירה: (מתעוררת) מה אתה רוצה ממני? למה אתה בועט.

סוחר: סליחה, חשבתי שאת בחור.

צעירה: מה לא רואים?

סוחר: רואים-רואים, *16. תפאי את צפיכה אלכת אפס.*
אני ישנתי פה קודם.

צעירה: *למה מה קפפו?* העץ פרטי שלך?

סוחר: *ככה אני נוצר.* כי אני הייתי פה קודם.

צעירה: העץ הוא של אלוהים ואלוהים הוא של כולם.

סוחר: מה את מבלבלת לי את המוח על אלוהים, (גוער בה) *תסתלקי אפסו*

צעירה: טוב אם אתה מתעקש, שלום ושיהיה לך יום טוב.

סוחר: (לועג לה) "ושיהיה לך יום טוב..."

**} הצעירה יוצאת אבל חוזרת להציץ
הסוחר מתחיל בחיפושים קדחתניים.**

צעירה: (פאזזה) תראה, אם תגיד לי מה אתה מחפש אולי אני יכולה לעזור לך לחפש.

סוחר: (לקהל) ראיתם איזה ממזרה זאת? היא רוצה שאני אגלה לה מה שאני מחפש.
עכשיו אתם מבינים למה היא רוצה לעזור לי בחיפוש? שאם היא תמצא את הכסף,
תסתיר אותו ותיקח לעצמה. אני אומר לכם שהעולם של היום מלא נוכלים, גנבים
ורמאים...

(מוציא מטפחת לנגב זיעה. לאישה הצעירה) אל תתערבי לי בחיים. אלה דברים
ביני לביני. צאי לי מהחיים, צאי מתחת לעץ!

צעירה: מה אתה מזיע כל-כך? אתה חולה?

סוחר: מה אכפת לך שאני מזיע? אני רוצה להזיע! אני אוהב להזיע! ואני לא חולה!

צעירה: בסדר רציתי רק לעזור לך מה אתה צועק?

סוחר: "רציתי לעזור לך". *אני כפי מכיף את העצמה שלי.*

(לקהל) אתם רואים באיזו דרך ערמומית ובאיזו תמימות מתנהגים הנוכלים האלה?
אפילו הבחורות למדו את זה, לאיזה עולם הגענו. (לאישה הצעירה שהלכה
בינתיים ליד העץ מבלי שירגיש) איפה את?

- צעירה: אני פה. (מתקרבת אליו)
- סוחר: *מה את מתעסקת בעניינים שלי תעמדי שם ליד השיחים ואל תעקבי אחרי מה שאני מחפש ואל תדברי איתי בכלל, בסדר?*
(ממתין לתשובה. זועם) בסדר!
- צעירה: בסדר. (זזה הצידה, ליד השיחים ומציצה) תמשיך לחפש.
- סוחר: מאיפה את יודעת שאני מחפש? ...
אולי אני עושה התעמלות? ... (מבצע מספר תרגילי מתיחה)
אולי אני עושה תרגילי כתפיים ומתאמן בריקוד אתיופי ואת מפריעה לי? (מתחיל לרקוד בצורה מגוחכת. מתרברב) יודעת לרקוד ככה?
- צעירה: ככה לא. (צוחקת בזמן שהוא רוקד)
- סוחר: (עוצר את ריקודו) מה את צוחקת? עכשיו תסתמי ותסתובבי. *תסתובבי!*
- צעירה: בסדר, אם אתה מתעקש... להסתובב ככה? (עושה סיבובים שלם על המקום)
- סוחר: לא ככה, מטומטמת, (מדגים) ככה. תסתובבי עם הגב שלך אלי שאני לא אראה אותך רואה אותי. עכשיו תסתירי את העיניים הקדמיות שלך...
וגם את העיניים האחוריות שלך...
(בודק שהיא לא רואה. לקהל) אלה מסוכנים, יש להם עיניים גם מלפנים וגם מאחור. (מחפש בשטח. לעצמו במסכנות) אני בטוח שזה היה פה.
(על סף בכי) *אני נשבע בקבר של הסבתא שלי, שליפה היא פה...*
- צעירה: (עם הגב אליו. מראה את השקית) אתה מחפש את השקית הזאת?
- סוחר: (מיד מפסיק לבכות) כן, זה שלי, למה לא אמרת מקודם! ...
- { הסוחר מנסה להתנפל עליה ולחטוף את השקית אך לא מצליח.
האישה הצעירה משתעשעת אתו. }
- סוחר: תעצרי! ...
את עושה לי סחרחורת.
- צעירה: אני ניסיתי לעזור לך ואתה התחלת לנעור כמו חמור...

- סוחר: (מתחנן) תני לי את השקית שלי...
 (צועק) ג-נ-בת...
- צעירה: אף אחד לא ישמע אותך מכאן. (צוחקת עליו)
- סוחר: זה הכסף שלי ואת גנבת לי אותו. תעצרי, את עושה לי מערבולת בראש.
- צעירה: לא גנבתי, מצאתי. תירגע, אני רוצה להיות בטוחה שזה הכסף שלך.
- סוחר: טוב, אחרי שאת כבר יודעת שזה הכסף שלי, תחזירי לי אותו.
- צעירה: קודם תגיד לי בדיוק כמה כסף יש בשקית.
- סוחר: מאה ב'יר.
- צעירה: נכון. בבקשה זה שלך.
- {הצעירה באה לתת את השקית והסוחר חוטף את השקית מידה ומתחיל לספור. הצעירה מתחילה ללכת}**
- סוחר: רגע אחד, לאן את הולכת? (תוך כדי ספירת הכסף) תני לספור קודם...
- צעירה: תזדרז, אני ממהרת.
- סוחר: את לא ממהרת - עד שאני אומר אחרת.
 (גומר לספור. פתאום בא לו רעיון. פונה לקהל)
 לא חסר כלום ברוך השם, יש בדיוק מאה ב'יר, אבל יש לי רעיון, איך אומר הפתגם? "עם שועלים תהיה ראש השועלים", "מִטְּלֵי תַרְפִּיפָה פֶּאֶשׁ" (לאישה) בשקית היה תא ובו היו עוד מאה ב'יר ולא כלומר בסך הכול מאתיים ב'יר. חסר לי מאה ב'יר ואני אומר שגנבת לי מחצית מהסכום שהיה לי בשקית.
- צעירה: הבאתי לך את השקית וכל מה שהיה בתוכה.
- סוחר: תחזירי לי את כל הכסף שהיה בשקית את שומעת!
- צעירה: אני לא יכולה להחזיר את מה שלא לקחתי.
- סוחר: אַתְּ מסתירה אֶת זה באיזושהו מקום, אַתְּ חייבת להחזיר אֶת מה שלקחת לי.

- צעירה: אבל אין לי להחזיר לך אֶת מה שלא לקחתי.
- סוחר: אֶת תחזירי לי אֶת מה שלא לקחת שכן לקחת.
- צעירה: תגיד מה אתה רוצה ממני? אם אתה מטומטם, אתה רוצה לטמטם גם אותי?
- סוחר: אם את לא גנבת, למה את גנבת אותי? תחזירי לי את החצי השני.
- צעירה: אני עשיתי לך טובה ואתה מחזיר לי רעה תחת טובה? יכולתי לקחת את הכסף וללכת מזמן.
- סוחר: כן אבל החלטת להישאר ולהעמיד פנים של בחורה ישרה והגונה.
- { הסוחר חוטף לה את הכובע ומחטט בתוכו כשהוא מתחמק ממנה }**
- צעירה: תוריד את הידיים שלך מהכובע שלי. (רודפת אחריו) תחזיר את הכובע...
- סוחר: זה נמצא בכובע שלך... (כשהוא מגלה שאין בו כלום, הוא משליך אותו)
- צעירה: אתה רואה, אין כלום.
- סוחר: את מחביאה את זה בשיער שלך...
- צעירה: בבקשה, תסתכל.
- סוחר: (מחטט לה בשיער ולא מוצא כלום) צפוף... מסולסל... זה לא פה!
- צעירה: אפשר לחשוב שיש לך שיער חלק.
- סוחר: תפתחי את הפה. (בודק בפה. הצעירה עושה כבקשתיו) תעשי פה גדול... יותר גדול... תעשי אההה...
- אין כלום, את בריאה... (הודף את ראשה ממנו)
- צעירה: אם היה לי משהו בפה לא הייתי יכולה לדבר אתך.
- סוחר: עכשיו תראי לי את היד שלך. (הצעירה מושיטה יד הפוכה) תפתחי אותה. לא ככה, ככה! (מראה) את היד השנייה. (גם מראה לו הפוך) לא ככה, ככה! (מראה) תוציאי את שאר הידיים.
- צעירה: יש לי רק שתיים.

- סוחר: אתם הגנבים יש לכם זרועות תמנון. את מחביאה את זה פה...
(נוגע בכתפיה, במותניה)
- צעירה: (נרתעת ממנו) אל תיגע בי! אתה השתגעת לגמרי, תוריד את הידיים שלך ממני...
עזוב אותי, די! אל תיגע בי, מטומטם אחד! חולה נפש!
- סוחר: בית המשפט יגע בך, נוכלת.
- צעירה: אני הנוכלת?
- סוחר: (קרוב אליה) כן, את נוכלת גדולה.
- צעירה: *אני מפגיפה אותך*, אל תקרב אלי... אייף אתה מסריח.
- סוחר: אני רוצה לבדוק אותך, את בטח מחביאה את זה בגוף שלך שם באיזשהו מקום...
תתפשטי!
- צעירה: (מאיימת. הוא נרתע ממנה) "תתפשטי!" תגיד לאימא שלך!!! אתה תדבר איתי יפה
ובכבוד, אם לא, תקבל ממני מכות כאלה שתהיה נכה כל החיים שלך... תתרחק
ממני, חולה רוח, אתה צריך טיפול דחוף.
- סוחר: רק נוכלת מתנהגת ככה כמוך.
- צעירה: אתה נוכל חולני שצריך ללכת לאשפוז דחוף.
- סוחר: את תלכי איתי למשפט.
- צעירה: אני לא מפחדת ממך, אני אבוא אתך למשפט וכולם יראו איזה יצור מגעיל ברא
אלוהים.
- סוחר: בואי למשפט!

{מתנצחים כמו שני תרנגולים}

- צעירה: אתה לא מפחיד אותי.
- סוחר: וגם את לא מפחידה אותי.
- צעירה: וגם אתה לא מפחיד אותי!

סוחר: אז תלכי את ראשונה שאראה אותך אם תברחי! (הולך מאחוריה)

צעירה: אתה ראשון... (הולכת ועומדת אחריו)

{...וכך הלאה בהמשך הקטע}

סוחר: זוזי!

צעירה: זוז!

סוחר: זוזי את...

צעירה: זוז אתה, למה שאני אזוז?

סוחר: לכי את ראשונה!

צעירה: לך אתה ראשון!

סוחר: אני אחרייך!

צעירה: אני אחריך!

סוחר: שנינו נלך!

צעירה: שנינו נלך!

{איך שהם עומדים ללכת נכנסת הזקנה שעדיין מושכת את החבל}

סוחר: רגע, את מסכימה שנשאל את האישה הזקנה אם היא מוכנה לשפוט בינינו?

צעירה: מסכימה אם היא תסכים, ואתה תקבל את כל מה שהיא תחליט?

סוחר: ברור.

(פונה לזקנה) *סליחה, סליחה, סליחה נכבדה יש לנו איצו אחלוקת. האם את מוכנה לשפוט בינינו?*

זקנה: (מסמנת להם) *קוצט תאסכו את רחבא שלי אפה.*

{השניים מושכים את החבל כמו בתחרות משיכת חבל וקצת מתקשים}

סוחר: *אמה זפה קשה אמאוקי למה קשה?*

זקנה: (פוקדת בקול) תמשוך ותשתוק!

{ממשיכים למשוך ולבסוף נגלה חמור שמתעקש לא לזוז ונוער נעירות מיוחדות}

זקנה: (לחמור בנועם) *אני מוכרים אותי...*

החמור: (נוער נעירת סרבנות) עי-עה...

זקנה: (לחמור באוזן) לא מספיק שקיבלת מכות על זה שברחת לי היום, אתה רוצה גם לישון היום בלי אוכל?

חמור: (נעירת כניעה) עהההה...

זקנה: (לחמור) תעמוד בצד ואל תפריע למשפט, זה לא מקום לחמורים. (לסוחר ולאישה) ואתם מבטיחים לכבד כל מה שאני אחליט במשפט?

צעירה: אני והנוכל, סליחה, והסוחר מוכנים לקבל כל החלטה.

זקנה: אז בסדר גם אני מסכימה.

(לחמור שעומד לידה) אתה עוד כאן? תלך לשם. שלא אראה אותך עומד לידך. כל הדרך הסרחת.

{הזקנה מתיישבת על הסלע או בול העץ שנמצא בקצה הבמה מתעטשת. מוציאה ממחטה ומקנחת את האף בקול תוך כדי שהיא מסמנת להם להתחיל לדבר.}

הצעירה והסוחר מתחילים לדבר יחד}

סוחר: (יחד) היא גנבה ממני חצי מהכסף...

צעירה: (יחד) אני החזרתי את כל מה שמצאתי...

זקנה: (גוערת בהם) שקט! שקט! (פאזזה)

עכשיו אני חזרתי מהשוק ושם היה יותר שקט. פה זה לא שוק! מעכשיו פה זה בית משפט *שָׁדָה* פתוח! תנו כבוד לשופטת!

סוחר: (כמו ילד) היא התחילה.

צעירה: לא נכון הוא התחיל.

זקנה: אתם שותקים או שאני נותנת לשניכם קנס...

(לסוחר) תדבר אתה ראשון.

(לאישה צעירה) אני מזהירה אותך לא להתערב עד שתקבלי רשות, אני אוהבת

סדר וניקיון. (מתעטשת. מסתכלת על החמור ומנידה ראש שללילה)

סוחר + אישה: לבריאות.

זקנה: שקט, אמרתי! (מתעטשת) יש פה יותר מדי ריח של חמורים...

למי אמרתי להתחיל? לך? ...? ...? נכו...

{שוב מרגישה צורך להתעטש ובאמצע העיטוש שנעצר לה מסמנת בידה

לחכות רגע, לבסוף לא יוצא לה העיטוש ונשארת תקועה ומחכה

בפה פעור לעיטוש.

בינתיים כולם מחכים כאילו שגם הם עומדים להתעטש.

לבסוף הצעירה והסוחר מתעטשים

זקנה: הרסתם לי את הבריאות. אם עוד פעם אחת תתערבו בבריאות שלי זה יחשב כבזיון

בית המשפט ותקבלו קנס גדול! או שאני מתפטר!

(לסוחר) ספר כבר מה קרה, למה אתה מחכה?

סוחר: (נע כעורך דין חשוב) כבוד השופטת, שכבתי מתחת לעץ הנמצא בקצהו הדרומי

של הכפר. השמש היוקדת הכתה על ראשי בחום לוחט של הקיץ, ציפורים לא

ציצו, אפילו פרפרים לא חיזרו...

זקנה: מה הקשקושים האלה? דבר ישר לעניין ואל תספר לי סיפורים. (לועגת לו)

"ציפורים לא צייצו, פרפרים לא חיזרו" ... אתה סופר או שאתה סוחר?

סוחר: איבדתי שקית מתחת לעץ ובה היה סכום של מאתיים ב'יר והאישה הזאת מצאה

את הכסף. בהתחלה לא רצתה להחזיר לי ועשתה את עצמה שלא יודעת על מה אני

מדבר. היה ויכוח גדול בינינו. היא אמרה שלא היו מאתיים ב'יר... ואני אמרתי שכן

היו מאתיים, היא אמרה שלא היו... ואני אמרתי...

זקנה: (קוטעת אותו) ...אתה אל תספר את הסיפור שלה, מה שהיא אמרה, היא תספר, אז

תדבר לעייני...

(מתעטשת בסדרה של עיטושים קצרים ומהירים, ברצף אחד אחרי השני)

סוחר + אישה: לבריאות.

- זקנה: מה אמרתי?
- צעירה: שאסור לנו.
- זקנה: נכון, אסור לכם לבריאות אותי...
(לסוחר) ואתה תדבר ישר לעניין.
- סוחר: אז אני איבדתי את השקית הזאת.
- זקנה: אני רואה שהיא אצלך ביד.
- סוחר: כי היא החזירה לי אותה.
- זקנה: אתם חושבים שהסכמתי להיות שופטת שתעשו ממני צחוק?
(בולמת עיטוש בקול משונה) אתם רואים? אתם עושים לי את אותה אלרגיה
שהחמור שלי עושה לי, תמשיך כבר...
- סוחר: כבוד השופטת, בשקית שהיא החזירה לי היה רק מאה ב'יר במקום מאתיים ב'יר.
- זקנה: ואתה בטוח במאה אחוז שבשקית שלך היה מאתיים ב'יר?
- סוחר: במאתיים אחוז מאתיים ב'יר בדיוק, כבוד השופטת.
- זקנה: (מסמנת להביא את השקית. הסוחר מוסר לזקנה. פונה לאישה הצעירה)
ומה יש לך להגיד?
- צעירה: לא היה ולא נברא, האיש הזה הגיע למקום כולו נרעש, נרגש ונסער עד שלפתע...
(מפסיקה כי הזקנה עומדת שוב להתעטש)
- זקנה: למה עצרת?
- צעירה: אפשר להמשיך?
- זקנה: אני אמרתי לך להפסיק? אתם הורסים לי את הבריאות, תמשיכי כבר.
- צעירה: אני מצאתי את השקית, פתחתי אותה, ולא היה כתובת של מי השקית ובפנים היו
מאה ב'יר, ברגע שהבנתי שהאיש הזה איבד את השקית עם הכסף, מיהרתי להחזיר
לו את כל מה שמצאתי, בהן צדקי.

- זקנה: טוב, אני פוסקת, גוזרת ומחליטה.
 (לצעירה) ראשית חוכמה, בית-המשפט ייקח לעצמו מעשר, כלומר עשרים ב'יר
 עבור הוצאות המשפט. (מוציאה ולוקחת לעצמה)
- סוחר: עשרים? מה את עושה? לא ככה הפנה?
- זקנה: זה לא יעזור לך שאתה מוציאה איתי באמהות.
- סוחר: אבל זה הכסף שלי.
- זקנה: עכשיו כבר לא.
 (לצעירה) ואת תשמרי בשקית את שאר הכסף עד שיבוא מי שאיבד את השקית
 ויתאר את מה שיש בתוכה מאה ב'יר אחרי שתיקחי בחשבון את הוצאות
 בית-המשפט. ואם אחרי שלושה חודשים לא יגיע אף אחד אלייך, הכסף יהיה שלך
 כחוק. (מקישה במקל)
- סוחר: רגע, ומה אתי?
- זקנה: לך אסור להתקרב אליה בכלל ולא לדבר אתה אפילו מרחוק. ותזכור שאסור לך
 להיות אתה בשום קשר. ובינתיים תמשיך לחפש את השקית שלך עם המאיתים
 ב'יר וכשתמצא אותה, תבוא אלי עוד פעם. אני מסתובבת כאן כל הזמן...
- להזקנה עומדת להתעטש ונתקע לה העטוש ולא יוצא, וכך גם לשני
 האחרים. עד שלבסוף נכנס החמור, מסתכל עליהם ומתעטש במקומם.
 תוקעים בו מבט קפוא}**
- כולם:** (לחמור) *לפניא ותו*
- חמור: עשיתם לי אלרגיה... נמאס לי מכם...
- {החמור בורח כשהוא חוצה את הבמה לצד השני ובידיו החבל
 והחבילה של הזקנה. היא רודפת אחריו כשהיא מנופפת במקלה באיום}**
- זקנה: לאן אתה בורח, חמור בן כלב? תחזיר לי את החבל והחבילה...
- {הסוחר והצעירה מתפקעים מצחוק. מבטיהם נפגשים ומיד מפסיקים}**
- סוחר: תביאי לי את הכסף שלי בחזרה.

- צעירה: לא.
- סוחר: את בחורה טובה ואת יודעת שזה הכסף שלי, נכון?
- צעירה: נכון, אבל השופטת החליטה אחרת.
- סוחר: (כורע ברך ומתחנן) בבקשה, יש לי חמישה ילדים ועכשיו הם יהיו בלי אוכל!
- צעירה: (לא עונה)
- סוחר: אני אלמד אותך לרקוד ואת תתני לי את הכסף שלי בחזרה. בבקשה, את מסכימה?
- צעירה: (לאחר היסוס) אולי. קודם תראה איך אתה רוקד.
- סוחר: (תוך כדי שהוא מלמד אותה לרקוד הוא מעיר הערות והוראות) לא ככה, ככה עם הכתף ימינה... ימינה... את רואה?... עכשיו שמאלה... שמאלה... ככה עכשיו בשני הכתפיים... לא כמו ברווז... (אחרי שהם מסיימים את הריקוד) עכשיו תתני לי.
- צעירה: לא ככה רוקדים... (פתאום מתחילה להפגין ריקוד מדהים בביצועו)
- סוחר: (תוך כדי ריקוד) קודם תבטיח שלא תעשה דברים כאלה אף פעם.
- סוחר: אף פעם, לעולם לא.
- צעירה: בבקשה... (מוסרת לו את הכסף ויוצאת)
- סוחר: תודה רבה לך, את בחורה טובה וישרה... (לכסף, תוך כדי יציאה לכסף) כסף כספים שלי התגעגעתי אליכם, חזרתם לאבא, אני לא אעזוב אתכם לעולם... (מנשק את הכסף. יוצא)
- צעירה: (מראה שטר שהיה חבוי בידה. מריחה אותו) ריח משגע.
- אור יורד.
- חושך.

סיפור אהבה

דמויות:

- מספר/ת - צעירה
- אישה - צעירה
- בעל - צעיר
- מכשף - מבוגר
- אריה

*הערה: במקום שמופיע כתב יד . אמהות.

תמונה 1

**המקום ליד עץ בקדמת הבמה.
אישה מחזיקה את ידו של בעלה.**

מספר/ת: אישה אחת לא חיה בשלום עם בעלה ולא ידעה מה לעשות על מנת להציל את הזוגיות שלה... או, הנה כבר שומעים אותם... (יוצאת)

בעל: (מנער לה את היד) תעזבי אותי בשקט.

אישה: חכה, מה אתה בורח?

{האישה ובעלה נכנסים, כאשר אחד לא נותן לשני לסיים את דבריו}

בעל: אף כבר לא מבשלת לי.

אישה: כי אתה כבר לא קונה בשוק.

בעל: אף כבר לא עושה לי כביסה.

אישה: הידיים כואבות מעבודה ואתה לא עוזר כמו פעם.

בעל: אף גם נוחרת בלילה.

אישה: הנחירות שלך מעירות אותך ואתה חושב שאני נוחרת.

- בעל: איפה אָתָּה שהיית פעם?
- אישה: *כל היום אתה בבית ולא עושה כלום...*
- בעל: ...אם את כל היום לא בבית. במקום להיות בבית את כל הזמן עושה "בוֹנָה" (משתה קפה של נשים בלבד) שותה קפה עם החברות שלך ומתעסקת ברכילות כל היום.
- אישה: תגיד לי דבר אחד טוב שאתה עושה בבית, ותגיד לי דבר אחד טוב שאתה עושה מחוץ לבית!
- בעל: אני עושה הרבה מאוד דברים טובים שיותר טוב שאני אשתוק.
- אישה: מה מהם הדברים טובים שאתה עושה?...
- כל היום אתה מסתובב עם אלה שאתה קורה להם חברים שלך ובסוף הם צוחקים עליך מאחורי הגב. *אתה בכלל לא חי בבית*, אתה בא לבית רק כשאתה רוצה לאכול, או בלילה כשאתה רוצה לישון אתה פתאום נזכר שיש לך בית.
- בעל: ומתי את נמצאת בבית? *בוֹנָה* רכילות, רכילות *בוֹנָה*, והילדים מסתובבים ברחובות.
- אישה: (לקהל) מה אני אעשה על מנת לתקן את האהבה שלי ושל בעלי?
- בעל: (לקהל) ניסיתי הכול, קשה לי לשנות אותה. בזמן האחרון שנינו נעשינו עצבנים, אין הבנה, אין הסכמה, אין אהבה, אין סבלנות, בגלל זה אני בורח.
- אישה: (לבעלה) *אני לא יודעת מה לעשות אתך*.
- בעל: (לאשתו) ואני לא יודע מה לעשות אתך.
- אישה: נמאס לי מהמריבות שלנו. *אתה כל היום רק מתלונן*. אתה אשם.
- בעל: את אשמה, נמאס לי.
- אישה: חשבת פעם איך אנחנו הורסים את החיים שלנו בידינו? איפה אותו בעל שהיה לי? *נעלם*, נעלם... אני מרגישה שהפסקת לאהוב אותי, *נאסתו עליך*? ועכשיו תגיד לי את האמת. יש לך מישהי אחרת?
- בעל: אָתָּה האמת?

- אישה: רק את האמת.
- בעל: כן.
- אישה: (בתדהמה) כן, באמת?
- בעל: באמת-באמת. אָתְּ רצית את האמת.
- אישה: מי זאת?
- בעל: חשוב לך לדעת?
- אישה: בטח חשוב. אני מכירה אותה?
- בעל: את האמת? אָתְּ מכירה אותה.
- אישה: חברה שלי?
- בעל: חברה טובה שלך.
- אישה: מי זאת? (שמות אתיופיות: *צומבאלא, פיטפיטי, פורטוקלי, איינסי*)
- בעל: לא... (על כל שם מגיב בשלילה)
- אישה: צעירה יותר?
- בעל: את שואלת יותר מדי שאלות.
- אישה: חתיכת בוגד, אתה תגיד לי מי זאת או שאני אתחיל לצרוח!
- בעל: זאת אָתְּ האחרת.
- אישה: (לועגת לו) "זאת אָתְּ האחרת" ואתה חושב שאתה חכם? אין לך כבר מה להגיד? אתה כל הזמן רק מעמיד פנים, משחק, אתה סתם מתחנף ומאז שאתה מסתובב שם מחוץ לבית, אי-אפשר להגיד שנהיית יותר חכם. *השתנית אתה הולק*
- מת 9999*
- בעל: תיזהרי איך שאת מדברת אלי.
- אישה: מה תעשה לי?

- בעל: יותר טוב שתתקי!
 אישה: מה תעשה אם אני לא אשתוק? תרביץ לי? (מגישה לו את הלחי שלה)
 בעל: אני לא מרביץ חס וחלילה, אבל מה שכן, נפתח לך פה כזה גדול ואת השתנית לגמרי. את כבר לא עושה את הדברים שעשית בהתחלה. *את לא כמו פעם.* את מוזנחת ולא מטפלת בעצמך ונראית כמו אימא... לא חשוב. אני הולך.
 אישה: ואתה, מתגנדר ומטפל רק בעצמך ומזניח את המשפחה שלך. *תפסי, תברח לך,* תברח... תלך לחברים שלך שימשיכו ללמד אותך איך לדבר ככה לאישה...
אתה רק אופה אפה אפה ופאפא אני כבר עובדת.
 בעל: *אט את יודעת אפה אפה* תלכי לבונה שלך... (יוצא בכעס)
 מספר/ת: האישה חשבה והתלבטה, התלבטה וחשבה, וכדי להציל את חיי הנישואים החליטה ללכת אל **טנקוואי** - מכשף הכפר ולבקש ממנו עזרה.
במהלך דברי המספר/ת רואים את האישה שקועה במחשבות.

תמונה 2

אצל המכשף. נכנס עם שרפרף בידו. אישה נכנסת אחריו.

- מכשף: (בודק היכן יש השמש) פה יש זה שמש טובה, נשתזף. (יושב)
 אישה: איזה מזל שאתה פה.
 מכשף: *פאט, מה קרה.* במה אני יכול לעזור לך?
 אישה: *אני אהבת מאק, טנקוואי,* מכשף יקר, הלב שלי עכשיו זה כמו סלע שנשבר לרסיסים, *תציל אותי.*
 מכשף: חכי, בשביל זה את צריכה לשבת. (נותן לה לשבת ומתיישב על הגזע) תמשיכי, מה קרה?
 אישה: תציל את האהבה שלי לבעלי ותן לי תרופת אהבה שתוכל להחזיר את בעלי ואת האהבה שלנו כמו שהייתה בהתחלה.

- מכשף: איי... להחזיר אהבה כמו בהתחלה התחלה, אי-אפשר, רק עם בחור חדש תרגישי כמו בהתחלה התחלה...
- (מהרהר לרגע) אבל להחזיר אהבה ישנה שהייתה, בשביל להמשיך את האהבה של החיים שהייתה והתקלקלה, כן אפשר.
- אישה: לא הבנתי כלום, בלבול אותי לגמרי.
- מכשף: את רוצה להחזיר אהבה שהתקלקלה? כן? או לא?
- אישה: כן, בשביל זה באתי.
- מכשף: אז ספרי לי מה קרה? מה הבעיה? נבדוק, נראה.
- אישה: *פיוס כעלי ואני בקושי מסתכלים אחד על השני.* רק כשאנחנו רבים אנחנו מסתכלים אחד על השני כמו שני תרנגולים ששונאים. העיניים שלו כבר לא אוהבות כמו בעבר, ויש לו מבט של בחור כזה... כמו של מישהו אחר, כמו בחור זר שאני כבר לא מכירה בכלל. והלבבות שלנו הפכו לאבן. אולי אני צריכה להתגרש ממנו, מה אתה אומר?
- מכשף: איי... קשה, מקרה קשה-קשה... תראי, להתגרש? לא לא לא לא... אסור, אסור, אסור, זה לא טוב לילדים... כמה ילדים יש לכם?
- אישה: ארבעה שיהיו בריאים...
- מכשף: ארבעה זה קצת... ואתם עוד צעירים...
- אישה: יש לך איזו תרופה?
- מכשף: תראי... (נאנח) איי... *צאת בעיני אש...* את נוגעת בבעיה, אנושית, קשה, מסובכת, וקשה קשה, שהרבה מתלבטים בה, הרבה בני אדם מתקשים ומנסים לפתור את זה והרבה לא מצליחים, ואני יכול להגיד לך שאם את תתגרשי ותהיי לבד, זה בכלל לא טוב, בגלל אישה לבדה זה כמו אדמה בלי חיטה, בלי ירקות בלי פירות, רק עם עשבים שוטים... *אבל בעלי שאני מאוץ פוצה אש.* אני אגיד לך משהו, תקשיבי טוב טוב. אם תצליחי, לתלוש ולהביא לי שלוש שערות משפם של אריה... צעיר, רק אז אני אוכל לתת לך תרופה לאהבה שלך.

אישה: אררה... (הוצאת קול אופיינית לתמיהה) איך אני, לאאאא, איך אני יכולה לתלוש שערות משפם של אריה צעיר? אם רק אתקרב אליו הוא יטרוף אותי, והילדים שלי יישארו בלי אבא ועכשיו גם בלי אימא. ככה אתה פותר בעיות של אהבה? לא, ככה לא פותרים בעיות של אהבה. (לעצמה) מצטערת שבאתי.

מכשף: ואת יודעת איך פותרים בעיות של אהבה כמו שלך?

אישה: לא, בשביל זה באתי אליך.

מכשף: טוב, אז בשביל זה אני אומר לך שאת צריכה לתלוש ולהביא לי שלוש שערות משפם של אריה, ובלי שלוש השערות אני לא יכול לעזור לך.

אישה: אין לך משהו אחר? *תשפ 2016*, אולי שאני אביא שיער של חיה יותר קלה, יותר קטנה, כמו חתול? כלב? אפילו עכבר, אני מסכימה.

מכשף: התרופה תצליח רק עם שערות משפמו של אריה.

אישה: ואריה זקן לא טוב?

מכשף: (עושה תנועת שליליות) רק צעיר.

אישה: אז אולי אפשר מהזנב שלו?

מכשף: (בחיוך) רק מהשפם!

אישה: איזה צרות עשיתי לי. אז אתה יכול לכל הפחות לתת לי ברכה להצלחה?

מכשף: את זה אני יכול, בואי, אני אתן לך ברכה.

האישה מתקרבת והוא מניח את ידיו על ראשה ומברך במלמול, באמהרית.

תמונה 3

יער

מספר/ת: והאישה חשבה וחשבה, חשבה וחשבה, חשבה וחשבה. "היא אוהבת לחשוב". עד שכאב לה הראש מרוב מחשבות. ואז פתאום עלה בדעתה רעיון. לקחה את הילדים אל הוריה שישמרו עליהם ואחר כך הלכה לקצב צ'קולה "שהיה קרוב משפחה שלה" וביקשה ממנו כמות גדולה של בשר כבש ושלא יספר לבעלה. את הבשר שמה בתוך שק על חמור ויצאה ליער לחפש אריה צעיר ... האישה הגיעה ליער לבדה, "פחזה נורא", שחררה את החמור וטיפסה על עץ גבוה, ישבה על אחד מענפיו וחיכתה בסבלנות... בסבלנות ... לאחר זמן מה ראתה אריה צעיר, יפה, חזק ורעב מתקרב.

{רקע נשמעות שאגות אריה}

אריה: (נכנס ומדבר לעצמו) אני רעב, אני רעב מאוד, רעב מאוד! ...
 (מרחרח) - אני מריח בשר אדם ...
 - זה לא בשר אדם ...
 (מריח את עצמו) - אני לא בן אדם, אני אריה... והריח בשר כבש, אני אומר לך!
 (מריח את עצמו) - אני לא כבש, אני אריה. זה בשר אדם אני אומר לך!
 - אני אומר לך זה בשר כבש!
 - אני כבר לא מבין כלום, כנראה שחוש הריח שלי מתבלבל בגלל שאני צריך
 תְּבָרָה, לביאה. הריחות מטשטשים לי את החושים ואני לא מבדיל בין בשר אדם
 לבשר כבש .
 (נבהל) אולי אני צריך רופא?
 (שואג שאגה גדולה) אני בריא... אני צריך תְּבָרָה דחוף!

{האישה זורקת לו נתח בשר}

אריה: (נבהל וניגש להריח את הבשר) מה זה בשר משמים - כמו ביציאת מצרים? בדבר כזה עוד לא נתקלתי... כבר לא צריך לצאת לציד.
 (מרחרח) ידעתי שזה כבש, מה אמרתי לך?
 (אוכל. בסיום מסתכל למעלה, רואה את האישה ושואג שאגת תודה)
 חסכת לי ציד...

**האישה זורקת לו עוד נתח מבשר הכבש.
 והוא טורף, ונרדם בעצלתיים. האור יורד.**

תמונה 4

מספר/ת: וכך למחרת חזרה האישה על אותה פעולה, אך הפעם ירדה קצת יותר למטה וזרקה את נתח הבשר יותר קרוב...

**האישה זורקת את הבשר.
האריה טורף, שואג ונרדם.**

אור יורד.

תמונה 5

מספר/ת: כך עשתה יום יום במשך עשרה ימים, כאשר בכל פעם התקרבה אליו קצת יותר, עד שיום אחד, אחרי עשרה ימים, הייתה כל כך קרובה אליו עד ש...

האריה שואג שאגה על המספר/ת והמספר/ת}

המספר/ת: (בורח/ת מהבמה) אימ'לה...

האישה יורדת מהעץ ומתחילה להאכיל את האריה מכף ידה, מלטפת אותו}

אישה: אתה אריה יפה, אתה כל כך חזק ואמיץ, אתה באמת המלך.

האישה מתחילה לשיר לו באמהרית. (אפשר להוסיף ריקוד) כשהאריה

מצטרף לשיר ולריקוד. בשלב מסוים הוא מתעייף ונרדם.

האישה תולשת שלוש שערות משפמו, האריה מגיב קלות ובהנאה מתוך

שינה. האישה משאירה את שארית האוכל ועומדת לצאת, אך פתאום רואה את

האריה עוקב אחריה}

אישה: (נבהלת קצת) למה אתה עוקב אחרי? האוכל שם.

אריה: אני רוצה אותך.

אישה: לטרוף אותי?

אריה: לא, חס וחלילה.

אישה: אז מה אתה רוצה ממני?

- אריה: לבוא אתך.
- אישה: לך לאישה שלך.
- אריה: אין לי אישה.
- אישה: אתה צעיר חזק ויפה ואתה תמצא מהר מאוד לביאה.
- אריה: אני רוצה ללכת אתך.
- אישה: אני יש לי בעל כבר.
- אריה: אני אשמור עלייך.
- אישה: אני רוצה שבעלי יחזור אלי והוא ישמור עלי.
- אריה: אם הוא לא יחזור, אני אפחיד אותו ואחזיר אותו אלייך מהר מאוד, בכוח!
- אישה: אני לא רוצה שבעלי יחזור אלי מתוך פחד, או בכוח! אני רוצה שהוא יחזור אלי מתוך אהבה, מתוך זה שהוא רוצה אותי באמת, מבפנים! אתה מבין?
- אריה: בסדר מה שתגידי, (במסכנות) ניסיתי.
- אישה: ותיקח את מה שנשאר מבשר הכבש זה יעזור לך למצוא חברה, בהצלחה. (יוצאת)

האריה מזדקף ומלווה אותה במבט ארוך עד שהיא נעלמת. לוקח את השק עם שארית האוכל ויוצא כשהוא מנענע את אחוריו לשמאל וימין}

תמונה 6

אצל המכשף

מספר/ת מציצה לבדוק אם האריה עדיין ישנו. ואומרת מהר את המשפט ונעלמת.

- מספר/ת: והאישה חזרה מיד לביתו של המכשף שמחה ומאושרת...
- מכשף: (יושב והורג נמלים במקל ההליכה עד שנעקץ ברגלו) אי...
 (מוציא הנמלה ממכנסיו) נמלה, כמה קטנה ככה חזקה, ככה אמיצה...
 (מניח אותה על האדמה ועוקב אחריה) עוד אחת?...

- אישה: (בריצה) הצלחת!
- מכשף: *את צ'רף אפליז לי* שהצלחת להביא שלוש שערות משפם של אריה צעיר?
- אישה: כן, הנה תראה. (מראה)
- מכשף: (מופתע) איך עשית את זה?
- אישה: לקחתי הרבה בשר כבש מהדוד שלי הקצב. בכל יום נתתי לאריה מנה של בשר ובכל יום התקרבתי קצת יותר, עד שיום אחד אחרי עשרה ימים הצלחתי להתקרב אליו, הייתי כל כך קרובה אליו שנתתי לו את האוכל מכף היד שלי וכשהוא נרדם תלשתי מהשפם שלוש שערות כפי שבקשת.
- מכשף: *נפלט בחוכמה*. נהגת בחוכמה.
- אישה: הנה קח את שלוש השערות ותכין לי את תרופת האהבה שהבטחת לי.
- מכשף: (מריח את השיער) זה של אריה צעיר. אבל אני לא יכול לתת לך תרופת אהבה.
- אישה: מה קרה למה לא?
- מכשף: אין תרופה להחזיר אהבה. את לא צריכה את התרופה.
- אישה: אחרי כל המאמצים, הפחדים, שקשקתי מפחד שיטרוף אותי ועכשיו אתה...
- מכשף: (קוטע אותה) *אני אומר לך שאין צ'רף...*
- אישה: (כועסת) כן יש צורך! סיכנתי את החיים שלי ועכשיו אתה מסרב לתת לי את התרופה שהבטחת לי?! *סותס עבצת עלי!* עשית ממני צחוק.
- מכשף: (מחייך) אין לך צורך בכשפים, גם לא בשיקוי של תרופת אהבה. אם הצלחת בסבלנות כזאת ובאומץ לב כזה להתקרב לאריה צעיר ומסוכן כל כך, אני בטוח שתצליחי עם פחות סבלנות ומאמץ להתקרב לבעלך ולהחזיר את האהבה שלכם כפי שהייתה. (מפזר באוויר את שלוש השערות) *"בשיל אפנות בית צ'רף"*
- האישה מביטה במכשף, מחייכת מאושר ומסמנת בידה כאילו אומרת:**
"איזה ערמומי אתה" ושניהם קופאים בזמן שהמספר/ת נכנס/ת.
אור יורד מעליהם ועולה מיד למספרת.

תמונה 7 קידמת במה

מספר/ת: (מופיעה בצד אחר של הבמה) ...ואכן, האישה נפגשה עם בעלה מרחוק וכך הם התחילו את השיחה...

{הבעל והאישה עומדים ליד כניסות נפרדות משני צדי הבמה, עומדים זה מול זה, גונבים מבטים מבוישים אחד לשנייה ושותקים}

מספר/ת: (לאחר שהמתינה בסבלנות)
אולי תתחילו כבר לדבר...

אישה: (בביישנות) שלום.

בעל: אני לא שומע אותך, תעשי צעד קדימה...
תתקרבי.

אישה: (מתקרבת צעד) עכשיו אתה שומע יותר טוב?

בעל: קצת יותר טוב, תעשי עוד צעד.

אישה: קודם אתה תעשה שני צעדים ואחר כך אני.

בעל: (עושה צעדים) עכשיו תורך.

אישה: (עושה צעד) התגעגעת אלי?

בעל: קודם תגידי את.

אישה: קודם תגידי אתה.

בעל: קצת.

אישה: וכמה קצת.

בעל: קצת הרבה.

אישה: ועכשיו מה?

בעל: אני כועס.

אישה: עוד פעם אתה מתחיל?

בעל: לא, (מחייך) זה היה בצחוק.

אישה: אז תעשה שלושה צעדים אלי.

בעל: נעשה ביחד, בסדר?

אישה: בסדר מה שתרצה.

{עושים. הם כבר קרובים זה לזה}

בעל: אני התגעגעתי למגע שלך.

אישה: ואני למבט שלך.

{אוחזים באצבעות בביישנות, מניעים ידיים בעדינות כמו שני ילדים}

בעל: אני אכין לך אינג'רה.

אישה: אני אכין לך טלה.

מספר/ת: (על רקע מוזיקה) ...והוא תיזר אחריה בריקוד והיא החזירה לו תיזור בריקוד וככה הם תזרו להיות ביחד כמו בהתחלה, והאישה הבינה כי צדק הַטְּנָקוּאִי המכשף, והעצה שנתן לה הייתה טובה וחכמה מכל התרופות שבעולם...

{האריה מופיע ברקע וצופה בהם בהנאה}

בעל: אני כל כך שמח שבא לי לרקוד.

אישה: אמרת בדיוק את המילים שלי.

(מבחינה באריה) מעכשיו מישהו ישמור עלינו.

הזוג רוקד. המספר/ת מצטרף/ת אליהם. קצב הריקוד הולך וגובר.

האריה רוקד לבדו ברקע.

אור ירד.